

KOMMUNISTISK POLITIK

Michael Dickinson:
Toy

Nr. 25

7. årg.

2003

20. december -

9. januar

Støttepris 12 kr.

TEMA: ULAND DANMARK

Diktatorens navn s. 2 ● År 2004 s. 3 ●

Ulandet Danmark s. 4 ● Kontanthjælp - førtidspension s. 5 ●

Natteroeri s.8 ● Fred - også for palæstinensiske flygtninge s. 10 ●

Vladimir Majakovsky s. 11 ● Højt og uden omsvøb s. 12 ●

Kollaps for Unionsforfatningen s. 15 ● Religionsstat EU s. 16 ●

En død 'murer' s. 17 ● Glimt af 2003 s. 18 ● Noget om kommunister s. 20 ●

Debat s. 22 ● Frygten for invasion s. 24

Tillæg: Orientering

Diktatorens navn

KOMMUNISTISK POLITIK

Amerikanske soldater har pågrebet Saddam Hussein, Angiveligt skjult i en bunke møg nær Tikrit.

'Julen er kommet tidligt til George Bush i år', sagde en BBC-kommentator. Nogle hundrede irakere - mest mobiliseret af forræderpartiet IKP - fejrede det i Bagdad. Hundrede eksilirakere i Danmark 'fejrede' det på Rådhuspladsen.

Millioner af irakere sagde - ingenting. De fejrede ikke. De tav.

Der er ingen grund til at tro, at modstanden mod den amerikanske besættelseskoalition vil blive mindre, fordi Saddam er fange af USA. Tværtimod vil den bevæge sig ud af Saddams skygge.

For modstanden er ikke en kamp til forsvar for Saddam eller hans regime, men imod en ny kolonisering, imod røveriet af Iraks olie og værdier, en fortsættelse af det irakiske folks evige kamp for selvstændighed og uafhængighed.

Saddams regime var kriminelt og morderisk. I årevis var det en allieret af USA, UK og de øvrige besættelsesmagter, som opmuntrede ham til den blodige og beskidte krig mod Iran efter modellen: Lad dem slås og tappe blodet af hinanden - og lad verdensherskerne regere sikrere. Han kom til magten med amerikansk støtte - for at udrydde 'den kommunistiske trussel' - og han opfyldte amerikanernes ønsker.

Den største diktator, den største morder af det irakiske folk, er USA. Ikke bare brugte det Saddam som lakaj. I den første brutale Golf-krig nedslagtedes hundredtusinder af irakiske soldater. USA stod bag den efterfølgende opstand, som Saddam-styret nedkæmpede. I det næste tiårs sanktioner, som USA påtvang landet i FNs navn, døde mindst 1 ½ mil-

lion irakere. Fortrinsvis børn.

Fra den 20. marts 2003 har verden set, hvem der bestemmer i Irak: Militærdiktaturet er amerikansk. Mønten er dollars. Profitten går til de multinationale.

For det amerikanske regime er tilfangetagelsen af Saddam en triumf. Danske soldater i Irak fik et glas ellers forbudt rødvin til medisterpølsen. Når det flyder med champagne i Washington, skal kanonføden også mærke sprøjtet ...

Den amerikanske regering lod elektroniske billeder af den fangne og ydmygede krigsfange Saddam Hussein, der bl.a. undersøgte i gabet af en tandlæge (!?), cirkulere verden rundt (i strid med Genevekonventionerne). Som da romerne i sin tid slæbte lænkede barbarhøvdinge med sig til triumftog i Rom. Triumf!

Farcen fortsætter som tragedie: USA's krig mod Irak og dets knusning af Saddam Husseins regime var ulovlig efter international lov. Besættelsen er ulovlig. Et 'demokrati' bygget på amerikanske våben fra klyngebomber til radioaktive granater, garanteret af en besættelsesmagt, er en farce. Overdragelsen af Saddam Hussein til det amerikansk indsatte illegitime 'regeringsråds' jurisdiktion er en farce. Men slutfacit er tragedie.

Der bliver hverken demokrati eller retfærdighed i Irak under amerikansk overhøjhed - besættelsen og plyndringen fra krigskoalitionens multinationale vil være en fortsat tragedie på det store flertal af irakeres regning.

Derfor vil modstandskampen fortsætte - og blive stærkere endnu.

Redaktionen den 15. december 2003

Godt rødt nytår!

Du sidder med det sidste nummer af Kommunistisk Politik årgang 2003 i hånden. Det er vedlagt en nytårsgave: et nyt nummer af det teoretiske tidsskrift Orientering, det eneste i år.

Et hovedtema heri er temaet fra den vellykkede Novemberkonference, APK afholdt, i år dedikeret til 100-året for den revolutionære kommunist Carl Madsens fødsel.

Hans kamp for at sikre at der eksisterer et ægte og revolu-

tionært kommunistisk parti i Danmark er legendarisk. Det er også denne arv, APK søger at løfte, når det sætter opbygningen af det stærke kommunistiske parti i centrum for sin virksomhed i 2004.

Næste nummer af Kommunistisk Politik udkommer i uge 2, 2004. Vi ønsker alle kommunister, revolutionære og progressive et godt rødt nytår!

Redaktionen

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 2. januar 2004

År 2004

År 2003 var et dystert år for folkene – år 2004 kan blive værre endnu.

Hvad viste år 2003?

Den største antikrigsbevægelse, der nogensinde har eksisteret mod en konkret krig – mod USA's krig mod Irak – manifesterede sig som en synlig kraft på globalt plan.

Alligevel kom krigen. En krig ulovlig efter international lov, der blev afløst af en illegal besættelse. En kolonikrig som i det 18. århundrede. Og værre endnu: USA viste at det følger en strategi for verdensherredømme, for permanent krig, for at påtvinge en imperialistisk globalisering og de multinationale selskabers herredømme med militærmagt. Titusinder af dræbte irakere er uden betydning, *'collateral damage'* ...

USA viste, at det ikke respekterer international ret, som blev udviklet efter nazismens nederlag i 2. verdenskrig. Den ny amerikanske verdensorden betyder, at den eneste imperialistiske supermagt i verden i dag er hævet over loven, og kan i kraft af sin militære styrke gøre, hvad den vil. Det er at tvinge hele verden under dens diktat og forevige det imperialistiske udbytningssystem, som har forarmet det store flertal af klodens befolkning og bragt ufattelige rigdomme til nogle tusinder dollarmilliardærer.

2003 var også et år, hvor den økonomiske verdenskrise uddybedes – og millioner verden over blev kastet ned i endnu dybere elendighed, forstærket af den fortsatte nyliberale offensiv, der privatiserer og udliciterer alle nationers ressourcer, og gør selv vand til et felt for pine og superprofit.

Det var et år, hvor Den Europæiske Union, der har sine egne supermagtsdrømme, viste sig at være dybt splittet. Fuld af modsætninger, som USA behændigt har spillet på i sin bestræbelse på *for enhver pris* at forhindre, at en imperialistisk rival dukker op. Unionsforfatningens foreløbige skibbrud bragte det op til overfladen. Den

nuværende krise er en af de dybeste i hele unionsprojektets historie, forstærket af udvidelsen til 25 lande, som blev besluttet i København i slutningen af 2002.

I krisen indgår både det strategiske forhold til USA, de europæiske monopolers globale interesser, forskellige europæiske stormagts og småstatsinteresser - og ikke mindst de europæiske arbejderes og befolkningernes voksen-

de uvilje og modstand mod unionsprojektet, der gennemføres på deres bekostning og betales i form af forringede levevilkår og sociale nedskæringer af enhver art.

Danmark er et lille kapitel for sig. Irakkrigen ødelagde den traditionelle nationale konsensus mellem regering og opposition, da Fogh Rasmussen og Per Stig Møller kastede Danmarks lod USA's (og A.P.Møllers) vægtskål og sendte Danmark ud i en krig uden nogen form for FN-mandat. De har gjort sig selv til krigsforbrydere og Danmark til en krigsforbrydernation. De herskende i Danmark er splittet angående hvilken strategi de skal følge. Pro-amerikansk eller pro-Union. I sidste ende vil det være uforeneligt, men Fogh-regeringen forsøger at få bukserne til at holde, mens man skræver over Atlanten – og oppositionen forsøger at dække over revnerne.

På to år har Fogh og Co. fået et vælgerflertal imod sig. Krigen, dens ihærdige angreb på sociale rettigheder og goder, de evindelige skandalesager med ministre og borgmestre, der griber dem i at pleje egne og vennernes snævre økonomiske interesser, har fået de triumferende smil til at blegne. Fogh er svækket og vakler hen mod et valg, der kan komme længe før tiden.

Af alle disse grunde – og flere til – var 2003 et mørkt år. Men det var også et år, som viser, at der findes vej ud af mørket. En potentiel ny supermagt – folkene, klodens flertal – manifesterede sig som nævnt for første gang på massiv måde, i global skala. Folkenes kampe mod den nyliberale offensiv forstærkedes på alle kontinenter. Ikke mindst på det latinamerikanske. De europæiske arbejdere og den uddannelsessøgende ungdom protesterede mod de påtvingne nyliberale 'reformtiltag', som har åbnet den sociale massegrav i Unionen. Den palæstinensiske intifada fortsatte og har bragt besættelsesmagten Israel ud i dybe vanskeligheder. Og det irakiske folk har rejst sig til væbnet kamp for at drive besættelsesmagterne ud.

Hvad der er af særlig betydning er, at en hel ny generation verden over er ved at forstå, hvem deres fjender er. At fjenden er imperialismen med den stadig mere globalt forhadte og isolerede amerikanske imperialisme i spidsen. At kapitalismen ikke fungerer, men forarmer det store flertal. At det er nødvendigt at drage konklusionen af dette: imperialismen kan ikke reformeres. Den må slås ned. Kapitalismen må overvindes, kastes på den historiske mødding.

Står det til imperialistmagterne bliver 2004 er endnu værre år for menneskene end det vi forlader. Det er op til folkene at blive stærke nok til at stoppe dem

Ulandet Danmark

*Sådan behandles
Hassan Al-Shami, familiefar,
PLO-leder, torturoffer,
beboer i Mjølnerparken, af
det sociale system i
Danmark*

Palæstinenser Hassan er opvokset i en libanesisk flygtningelejr. Han startede våbentræning, da han var 13 år, og var soldat i fem år i PLO, hvor han blev chef og arbejdede tæt sammen med Arafat. Har været fængslet flere gange og er blevet udsat for vold og tortur under fangenskab. Hassan Al-Shami kom til Danmark i 1988 og blev familiesammenført med ægtefælle og to børn i 1990, han er i dag dansk statsborger.

I 1995 blev Hassan sendt i aktivering, og det var han glad for. Efter 6 måneder blev han hjemsendt; han forstod ikke systemet dengang. I det forløb pådrog han sig en arbejdsskade på højre hånd. Han kom desuden i behandling for lumbago fra 1998 med smertestillende medicin.

I januar 2001 skriver lægekonsulent Jens Bang: *"Endnu en palæstinenser, som søger om førtidspension."* Han slutter med følgende skøn: *"På det foreliggende oplysningsgrundlag er der selvsagt ikke grundlag for at rejse sag om FØP, ligesom klienten er fuldt aktiverbar."*

Hassan udebliver fra en jobformidlingsamtale den 6.2.2001, og får derfor et brev med følgende indhold fra Socialcenter Nørrebro: *"De har over for Jobformidlingen oplyst, at De fysisk ikke er i stand til at blive aktiveret. Socialcentrets lægekonsulent har vurderet, at De kan aktiveres på fuld tid."*

Der er derfor truffet beslutning om, at kontanthjælpen for perioden 6.2.2001, og indtil De igen møder på jobformidlingen, skal tilbagebetales ..."

Underskrevet af socialrådgiver AMG

Hen over sommeren 2001 får Hassan fremmødeforbud på Socialcenter Nørrebro, men bliver i august henvist til arbejdsprøvning på Revacentret med henblik på mulighed for revalidering.

Venner af Hassan uden for Socialcenter Nørrebro

Han modtager på dette tidspunkt kontanthjælp. Lægen dér karakteriserer ham som: *"En 41-årig mand med lænderygsmarter, nervelidelse og psykisk besvær."*

Konstante lænderygsmarter siden 1998, som forværres ved sidde og gang. Daglig behandling med stærk smertestillende medicin.

Skuldersmarter, som går tilbage til tæv og skub med bagbundne hænder under fængsling. Konstante smerter, der forværres ved bevægelser over skulderniveau, bevægelser bagud/opad, løften og bæren (indkøbspose) samt kulde. Anvender overvejende venstre hånd skønt højrehåndet.

Har haft kramper i fingre og tæer på venstre side, uden der kunne påvises noget abnormt. Har karakteristisk 'hanefjedsgang', svært ved at fornemme kantsten o. lign.

Kan ikke glemme det forgangne. Sover højst 2-3 timer i træk, plaget af drømme. Irritabel og har trang til at isolere sig. Får episoder med kvælningsfornemmelser og hjertebanken. Dette diagnosticeres som PTSD, Posttraumatisk belastningsreaktion.

Konstant hovedpine. Mavekatar.

Arbejdsskader på højre hånds fingre i 1980 og 1995."

Og udtalelsen slutter: *"På denne baggrund findes forsøg på arbejdsprøvning uden perspektiv, og erhvervsevnen skønnes varigt reduceret af psykiske og fysiske årsager. Ved individuel samtale blev det tydeligt, at Hassan har det for dårligt til at kunne indgå i en gruppesammenhæng på introduktionskursen til arbejdsprøvning. Der ses*

ingen erhvervsmuligheder, heller ikke på fleksbetingelser."

18.2.2003 modtager Hassan en indkaldelse til samtale tirsdag den 11. marts 2003 med mødepligt og trussel om, at kontanthjælpen uden yderligere varsel blive bragt til ophør ved manglende fremmøde. Socialrådgiveren hedder nu PB.

11.3.2003 møder Hassan op til en lukket dør og modtager derefter et brev: *"Jeg beklager, at samtalen blev aflyst i dag."* Samtalen er derefter udskudt til 27.3.2003.

Denne og følgende samtaler udskydes gang på gang i sidste øjeblik. I hvert fald syv gange finder en aflysning af samtale sted. Den 17. juli føler sagsbehandleren sig dog foranlediget til at skrive: *"Jeg er ked af, at samtalen bliver aflyst gang på gang. Jeg vil opfordre dig til at give mig dit telefonnr., så jeg kan ringe til dig, hvis der er en aflysning."*

Når en nervesvækket person med posttraumatisk belastningsreaktion udsættes for en sådan behandling, ligner det i betænkelig grad **psykisk tortur**. Amnesty International nævner som én af formerne for psykisk tortur *trusler*, både mod ofret og dennes familie og venner.

I en samtale med Revacentret august 2003 giver Hassan udtryk for, at han har følt sig presset til at søge pension, han har selvmordstanker og føler sig ikke hjemme i Danmark: *"Danskerne lader os ikke blive bare en lille smule danske."* Og i integrationsprojekterne

møder man mange forskellige nationaliteter, ”men man møder ingen danskere”.

Socialrådgiveren skriver den 9. oktober 2003 ”Du er nu lægeligt afklaret, og det er min pligt at henvise dig til aktivering.” Lægekonsulenten har på baggrund af alle lægelige papirer konkluderet følgende: ”Der er skånebehov over for det helt tunge skulderbelastende arbejde, herudover burde klienten kunne påtage sig lidt af hvert.” Og der henvises til pligten til at udnytte arbejdsmuligheder for at modtage kontanthjælp.

Den 30.10. følger endnu et brev fra socialrådgiveren med formuleringen: ”... såfremt du møder i jobcentret og fremstiller dig syg igen, må jeg drage konklusionen, at du ikke er motiveret for aktivering og derfor ikke er berettiget til kontanthjælp”.

Den 12.11.2003 fortsætter brevvexlingen: ”Da De har fremstillet dem som ude af stand til at blive aktiveret i Københavns Jobcenter ...” afsluttende med, at kontanthjælpen vil blive bragt til ophør ved udgangen af november måned.

Herefter blev der som beskrevet i sidste nr. af Kommunistisk Politik samlet underskrifter ind i Mjølnerparken mod den behandling også mange andre beboere har mærket fra socialcenteret.

På en generalforsamling i Mjølnerparken har lederen af socialcenter Nørrebro Bodil Vendel forklaret sig og efterfølgende er der sendt et brev fra Bo Asmus Kjeldgaard i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget til beboerne med en beklagelse over at så mange beboere føler sig dårligt behandlet. Desuden skriver centerchefen i lokalcenter Nørrebro: ”På baggrund af de 7 klager, der er opstillet, så er det min vurdering, uden at jeg har haft lejlighed til at undersøge det nærmere, at klagepunkterne mere har sammenhæng med lovgivningens krav til en målrettet beskæftigelsesindsats, samt de seneste ændringer af loven pr. 1. juli 2003.

Hassans sag har været behandlet på et møde mandag den 15. december, med en bisidder samt en lille gruppe, der støttede ham, ved at møde op på socialcenteret. Sagen vil nu fortsætte som en pensionssag. GBe

Kontanthjælp og førtidspension i dagens Danmark

Den 1. januar 2003 trådte nye regler om tilkendelse af førtidspension i kraft. For overhovedet at få tilkendt førtidspension i nye sager skal erhvervsevnen være nedsat til det ubetydelige eller deromkring.

Førtidspension tilkendes efter arbejdsevnekriteriet. Ved arbejdsevne forstås evnen til at kunne opfylde de krav, der stilles på arbejdsmarkedet til at kunne udføre forskellige konkret specificerede arbejdsopgaver med henblik på at opnå indtægt til hel eller delvis selvforsørgelse. Førtidspension kan tilkendes, hvis arbejdsevnen ikke muliggør en sådan selvforsørgelse. Førtidspension kan derfor ikke tilkendes, hvis det fx er muligt at varetage et fleksjob.

Der er kun én sats for førtidspension.

Lederen af lokalcenter Nørrebro, Bodil Vendel, siger til Berlingeren: ”Vi sender folk til arbejdsprøvning, og så fokuserer vi på, hvad de kan, frem for på elendighederne.”

I Århus er der sendt så mange i fleksjob, at det er umuligt at opdrive et fleksjob.

”Det er usundt bare at udbetale kontanthjælp”

Københavns kommunes indsats for at få indvandrere i arbejde er for blødsøden, mener Venstre: ”Det er ikke godt nok,” sagde A.F. Rasmussen fra landsmødet i begyndelsen af november og fortsatte: ”Grundlæggende mener jeg, at enhver kommune bør smække kassen i og sige: ’Nej, der er ikke kontanthjælp, men der er et arbejde.’ Det er der jo kommuner, som har kunnet gøre.” Og videre: ”Det er i hvert fald usundt bare at udbetale kontanthjælp, uden at mennesker reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet.”

Overborgmester Jens Kramer Mikelsen afviser blankt kritikken og siger bl.a., at ”vi kører en konsekvent noget for noget-politik over for indvandrere. Hvis man står uden for arbejdsmarke-

Lokal- (eller Social) center Nørrebro

det, så smækker vi kassen i.”

Lykketoft kommer den 13.12. med udmeldingen: ”Vi kan jo se, at en gruppe af de allersvageste strander på kontanthjælp ... i de tilfælde vil det være fair at tildele førtidspension.”

I forbindelse med beboerprotesterne mod Socialcenter Nørrebro siger politikerne:

”Det kan godt være, at sagsbehandlaren ikke udviser den samme forståelse, når den samme undskyldning for at undgå aktivering fremsættes for syvende gang,” udtaler vicedirektøren i Københavns familie- og arbejdsmarkedsforvaltning Torben Brøgger til Berlingeren.

”Det kan godt være, at man har gået hjemme i 15 år og synes, at det har været fint, men der er ingen slinger i valsen. Siger man nej til aktivering, mister man sin kontanthjælp,” siger medlem af familie- og arbejdsmarkedsudvalget Carl Christian Ebbesen (DF) til JyllandsPosten.

Finn Rudaizky (S) fra Københavns borgerrepræsentation finder ifølge JyllandsPosten beboerprotesten ”så udansk, som noget kan være”. Så vidt jeg husker, kom han selv ind i borgerrepræsentationen ved en underskriftsindsamling i forbindelse med løfter om at bevare Kommunehospitalet. Han tvivler også på, om der er noget

om sagen.

Rikke Fog-Møller fra Enhedslisten tror ikke at problemet for så manges vedkommende kan skyldes arbejdsvægring. Enhedslisten vil hjælpe beboerne ved at rejse sagen både i Borgerrepræsentationen og i Folketinget. Det må sikres, at mennesker på kontanthjælp ikke lige pludselig fratages deres indkomstgrundlag, og kommunen må sikre, at de konkrete sager bliver revurderet, fremgår det af deres pressemeddelelse. Desuden ønsker Enhedslisten afklaret, om problemerne skyldes et for hårdt presset lokalcenter.

Lægekonsulentens rolle

I folkemunde hedder det, at lægekonsulentens rolle er at mindske tilkendelsen af førtidspension. I hvert fald er konsulenterne ansat og lønnet af kommunerne, og dermed forventes jo en loyalitet over for kommunens politik.

I en gældende skrivelse fra socialministeriet fra 1998, står bl.a.: "Lægekonsulentens rolle i forbindelse med pensionsmyndighedens afgørelse i førtidspensionssager er alene at bistå myndigheden med at klarlægge indholdet af andre lægers erklæringer".

Line Barfod har stillet et såkaldt §20 spørgsmål til socialminister Henriette Kjær(K).

Line Barfod beder ministeren redegøre for, "hvilke initiativer ministeren vil tage for at sikre, at de lægeerklæringer - udstedt af speciallæger og praktiserende læger - som danner grundlag for afgørelser i socialforvaltningers afgørelser ikke tillægges en subjektiv vurdering af de af kommunernes ansatte lægekonsulenter."

Den 10. juni kom der en *Bekendtgørelse om beskrivelse, udvikling og vurdering af arbejdsevne*. Meget af indholdet i denne stammer fra lægekonsulent Jens Bang, der bl.a. har gjort sig uheldig bemærket i Hassan Al-Shamis sag. Det forlyder, at der er indgivet politianmeldelse mod ham.

Bekendtgørelsen har det udmærkede formål at give ensartede retningslinjer for sagsbehandlingen ved beskrivelse, udvikling og vurdering af en borgers arbejdsevne.

Bekendtgørelsen skal anvendes, når

*Den stærkt kritiserede læge
Jens Bang*

kommunen behandler sager om revalidering og fleksjob, men bruges også som retningslinje ved tilkendelse af førtidspension.

Der skal opstilles en ressourceprofil for den enkelte ansøger med følgende elementer:

- 1) Uddannelse
- 2) Arbejdsmarkedserfaring
- 3) Interesser
- 4) Sociale kompetencer, herunder konfliktberedskab
- 5) Omstillingsevne
- 6) Indlæringsevne, herunder intelligens
- 7) Arbejdsrelevante ønsker
- 8) Præstationsforventninger
- 9) Arbejdsidentitet
- 10) Bolig og økonomi
- 11) Sociale netværk
- 12) Helbred

Det ser jo umiddelbart meget pænt ud, men uden objektive mål for de enkelte punkter er det klart, at bedømmelsen kommer til at afhænge meget af den enkelte sagsbehandler og lægekonsulent. *"Ressourceprofilens elementer kan endnu mindre end de tidligere anvendte diagnoser objektiviseres, og vil således ikke kunne leve op til kravet om lige behandling af lige sager."* Citat fra Ugeskrift for Læger.

Protester over hele landet:

I Hvidovre kommune var der flere protester mod lægekonsulenternes rolle i slutningen af 90'erne.

I Glostrup kommune iflg. Folkebladet den 3.12.2003 kritiserer socialministeriet at lægekonsulenten, som også her er den omtalte Jens Bang, går ind og stiller sine egne diagnoser.

I Vallensbæk kommune oplever en

patient lægekonsulenten som "den skjulte overdommer", som hun aldrig har mødt. Hun oplever at lægekonsulenten ikke alene sår tvivl om speciallægers undersøgelser, men også om hendes person. (*Folkebladet 19.11.2003*).

I Rødning kommune klager lægerne over at sagsbehandlerne ikke tager sig af deres udtalelser.

I Randers er der oprettet et netværk med det formål at støtte personer, der på grund af sygdom, ulykke eller anden årsag er kommet i klemme i det sociale behandlingssystem.

I Århus er en fagforening i gang med at undersøge, om der er belæg for en anklage mod kommunen for at have en skjult kvote for pensionsager, således at offentligt ansatte, der står til et 'gylt spark', i stedet ryger på førtidspension.

Foreningen for fibromyalgiramte har samme problemer som torturofre med at få den manglende arbejdsevne anerkendt for deres medlemmer. Samlet set rammes det, der kaldes 'de nye sygdomme', såsom stress, ryglidelser, piscesmæld, nervelidelser og andre smertefulde tilstande men også 'gamle sygdomme' såsom bækkenløsning og depressioner, hvor årsagen ikke lige kan påvises.

I Vejle Amts Folkeblad kører en sag om socialudvalget i Hedensted kommune.

I Odense kommune har en sag om revalidering efter en arbejdsskade nu kørt i 70 uger.

GBE

Kilder:

<http://www.berlingske.dk/indland/artikel:aid=375016/>

<http://www.berlingske.dk/indland/artikel:aid=386928/>

<http://www.livtagerne.dk/>

JyllandsPosten den 11.12.03 og 12.12.03

Vejle Amts Folkeblad 12. og 13. december

Jens Bang: »Arbejdsevne metode - en teoretisk og praktisk indføring«.

<http://www.fibronetnyt.dk/>

Ugeskrift for Læger - 17. februar 2003, nr. 8.

<http://www.folkebladet.dk/index.php?vs=ar&id=846>
<http://www.folkebladet.dk/index.php?vs=ar&id=793>

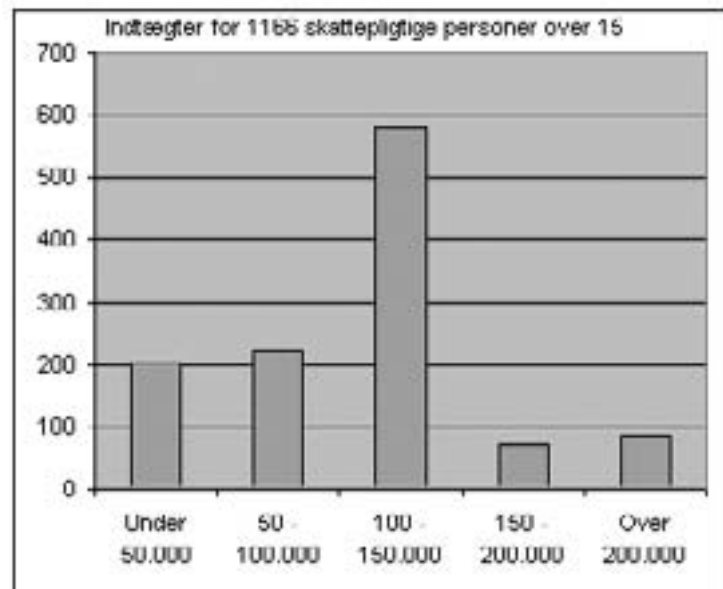
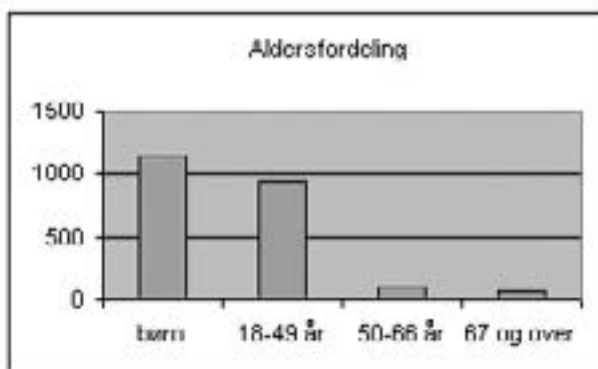
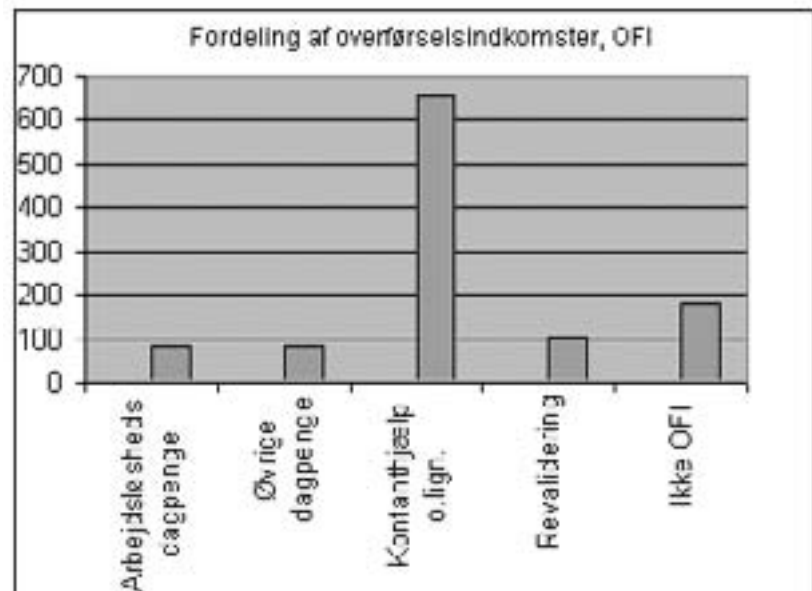
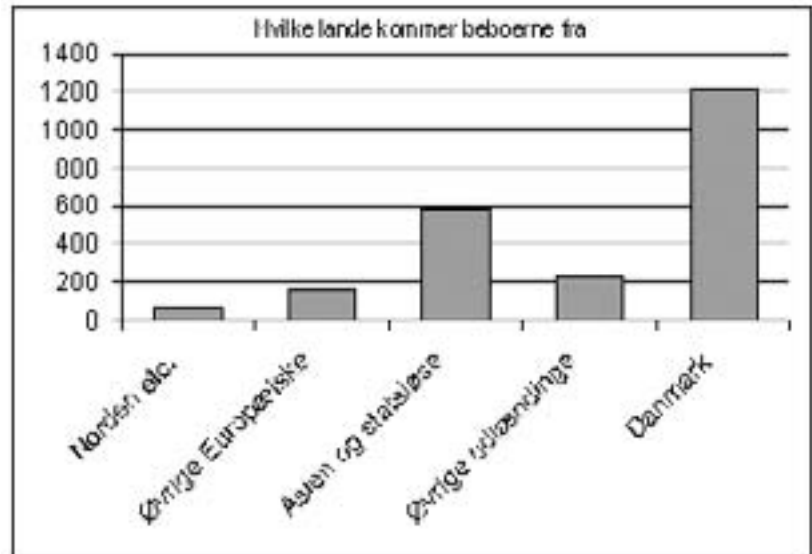
En ghetto-dannelse

Mjølnerparken

Lad os lige se på, hvem der bor i en typisk ghetto-dannelse som Mjølnerparken. Alle tal er baseret på statistiske oplysninger fra 1.1.2002. Forholdene er ikke blevet bedre siden. Der er flyttet flere udlændinge ind og indkomsterne er faldet:

- Ud af 1.166 skattepligtige beboere har de 428 eller 36,7 % under 100.000 kr. i årlig indkomst, dvs. kontanthjælp eller mindre.
- Ud af 1.030 udlændinge er 578 eller 56,1 % asiater eller statsløse, dvs. fortrinsvis fra Mellemøsten.
- Ud af 2.242 beboere er 2.079 eller 92,7 % under 50 år.
- Ud af 1.166 børn er 405 eller 34,7 % udlændinge under 7 år.

Natteroderi

Natarbejde er meget udbredt i rengøringsbranchen. På trods af det tilbyder kun ganske få arbejdspladser deres medarbejdere de påkrævede helbredstjek. Sanitørernes Fagforening sætter nu en informationskampagne om natarbejde i gang.

I maj 2002 trådte en lov i kraft om særligt helbredstjek til ansatte, som arbejder om natten. Loven foreskriver bl.a., at arbejdsgivere skal tilbyde deres ansatte en gratis helbreds kontrol, før de begynder natarbejdet og herefter med minimum tre års mellemrum. Selvom virksomhederne har haft siden maj 2002 til at implementere loven, har Sanitørernes Fagforening endnu ikke kendskab til nogen rengøringsvirksomheder, der tilbyder deres medarbejdere helbredstjek.

-Vi har fuld forståelse for, at det kan være svært at holde styr på de nye love, der jævnlige kommer på rengøringsområdet. Men efter mere end halvandet år burde virksomhederne for længst have forholdt sig til lovgivningen på dette område. Derfor tager vi nu initiativ til en kampagne, der retter sig mod tillidsfolk og medarbejdere, som arbejder om

natten for derigennem at få sat gang i sagerne, fortæller Morten Eriksen, formand for Sanitørernes Fagforening, der organiserer hovedsageligt mandlige rengøringsmedarbejdere.

Flere undersøgelser har vist, at ansatte på skiftehold og natarbejde langt oftere får hjertekarsygdomme, mavesår og stress end andre, og seks ud af ti klager

over søvnproblemer. Derfor er det væsentligt, at både virksomheder og natarbejderne selv er opmærksomme på lovgivningen. Formålet med helbredstjekket er at finde ud af, om arbejdsvilkårene påvirker den enkelte natarbejders krop og psyke for derved at forebygge helbredsproblemer.

-I mange tilfælde kan en samtale med en kyndig læge være nok til at forbedre natarbejderens eventuelle problemer. Blot det, at nogle bestemte vaner og handlingsmønstre omlægges, kan gøre underværker. Dog skal de medarbejdere, der har påviselige helbredsproblemer som følge af natarbejdet, ifølge loven snarest tilbydes dagarbejde i stedet, pointerer Morten Eriksen.

Sanitørernes Fagforening anbefaler desuden, at det er den Bedriftssundhedstjeneste, som virksomheden er omfattet af, der udfører helbredstjekkerne. Selvom undersøgelserne også kan foretages af praktiserende læger, er det ifølge Morten Eriksen mere hensigtsmæssigt, at en af lægerne på BST'erne gør det, da de har større kendskab til virksomheden og natarbejdernes vilkår end de praktiserende læger. Desuden vil det betyde, at oplysninger om eventuelle problemer med natarbejdet ikke spredes på mange hænder.

Sanitørernes Fagforening forventer at have to brochurer klar til henholdsvis tillidsrepræsentanter og medarbejdere i begyndelsen af 2004, ligesom de planlægger en række andre informationsaktiviteter for at gøre natarbejdere, tillidsrepræsentanter og virksomheder opmærksomme på den nye lovgivning. Indtil da opfordrer de deres medlemmer til at henvende sig, hvis de har spørgsmål vedrørende loven.

Sanitørernes Fagforening organiserer 3.000 personer beskæftiget i rengøringsbranchen. Organisationens formål er i samarbejde med Dansk Funktionsnærforbund at arbejde for de bedst mulige økonomiske, sociale og arbejdsmæssige vilkår for alle, der er beskæftiget med renholdelse eller lignende servicefunktioner.

Nogle gode råd om natarbejde

Helbredet er på en række områder mere udsat hos folk, der arbejder om natten. Derfor har natarbejdere siden 8. maj 2002 haft ret til et gratis tjek af helbredet, som skal betales af arbejdsgiveren.

Gode råd til at forebygge helbredsskader ved natarbejde

- * Lav højst tre skift i træk ad gangen
- * Undgå at arbejdstiden om natten overstiger otte timer i døgnet
- * Brug rotationsretning med uret (dag, eftermiddag, nat)
- * Sørg for, at hver enkelt medarbejder får så stor indflydelse på tilrettelæggelse af egen arbejdstid som muligt
- * Undgå korte intervaller mellem to slags skift
- * Begynd aldrig morgenskiftet før kl. 6:00 helst kl. 7:00
- * Undgå overarbejde
- * Hav så mange friweekends som muligt
- * Planlæg, at fysisk og psykisk belastende arbejde kun foregår i dagtimerne
- * Hold fridage løbende – det er bedre end opsparring til længere friperioder
- * Undersøg hvilke muligheder overenskomsten giver for at forhandle lokalt om turnusplaner og om individuelle behov for fleksible arbejdstider
- * Undgå fast natarbejde

De københavnske stilladsarbejdere: **Dansk Byggeri skider på vores arbejdsmiljø!**

Sidste onsdag blokerede flere hundrede københavnske stilladsarbejdere med 150 lastbiler Dansk Byggeri ved Nørreport Station. De siger sådan om baggrunden for aktionen

*Stilladsarbejdere ved Nørreport
 Foto: Monsun*

Det er ikke nogen hemmelighed, at alt for mange stilladsarbejdere bliver slidt ned af deres arbejde.

Arbejdstilsynet har pr. 1 marts (og pr. 1. september) givet vores branche anvisninger om nye arbejdsmetoder, som skulle minimere nedslidningen.

Blandt andet har de forbudt brugen af tovhejs/cykelhjul.

Det kan være svært at finde nye tekniske hjælpemidler, og det kan være svært at få dem indført.

Dansk Byggeri, SiD og stilladsklubben har derfor haft et stort samarbejde hele sommeren om at få løst disse problemer.

I sidste uge aflyste Dansk Byggeri to møder angående dette problem.

Årsagen skulle være en arbejdsnedlæggelse i et stilladsfirma (med ca. 40 ansatte).

Man tager en hel branche som gidsler, med næsten 100 virksomheder og 1.100-1.200 stilladsarbejdere, blot på grund af en arbejdsnedlæggelse.

Den slags problemer har vi jo det fagretslige system og Arbejdsretten til at klare.

Vi må konstatere, at Dansk Byggeri er ligeglad med indførelse af nye hjælpemidler.

Dansk Byggeri er dybt useriøse.

Dansk Byggeri er ligeglad med uddannelse!

I 90'erne kom der krav om, at alle, der bygger stillads, skal have en relevant uddannelse.

Branchen vedtog, at uddannelsesniveauet skulle være en toårig uddannelse.

De sidste to år har de københavnske arbejdsgivere ikke taget nogen stillads-

lærlinge ind.

Minimumskravet er tre ugers systemstillads. Dette er en del af vores arbejdsgivere ligeglade med. Vi har folk, der har været to år i branchen, uden noget kursus overhovedet.

Vi er heldigvis gode til "sidemandsoplæring" og er stolte, når vi bygger gode stilladser.

Men det er ikke godt nok!

Uddannelse er et krav, og det er en nødvendighed, når der skal indføres nye tekniske hjælpemidler.

Vi må konstatere, at Dansk Byggeri er ligeglad med uddannelse.

Man kan ikke stole på Dansk Byggeri!

Onsdag den 3. december lavede Dansk Byggeri en aftale med Byggeriets fagforeninger (BAT-kartellet) om en køreplan for OK 2004.

Denne køreplan skulle sikre, at man fik seriøse overenskomstforhandlinger, og den skulle sikre, at parterne var ude i god tid.

Samme dag sprang Dansk Byggeri fra en lignende aftale med stilladsarbejderne.

Vi har forhandlet med Dansk Byggeri om vores priskuranter og OK 2004 siden 4. november, netop for at være ude i god tid.

Disse forhandlinger er nu aflyst på ubestemt tid på grund af ovennævnte arbejdsnedlæggelse.

Dansk Byggeri mener åbenbart, at overenskomstforhandlinger skal klares med revolverpolitik!!

De københavnske stilladsarbejdere

En milliard til gode

Lønssystemet "Ny Løn" vækker ny storm af problemer. De ansatte i amter og kommuner har mindst en milliard til gode, der tidligst bliver udbetalt med et års forsinkelse, hvilket ikke er et nyt fænomen. Det sker for andet år i træk. Systemet, der er indført for at underminere de offentligt ansattes anciennitetsløn, har fra starten af været upopulært blandt de ansatte. Med den gentagne forsinkelse har deres nye forhandlingsleder i KTO, Dennis Kristensen, bebudet, at systemet sandsynligvis i sin nuværende form vil blive trukket:

- Jeg tror, at Ny Løn har sunget sin svanesang. I hvert fald som generel ordning for alle ansatte i amter og kommuner, udtaler han til Ritzau.

De omkring 600.000 ansatte i amter og kommuner skal genforhandle deres overenskomster i 2005.

Eksklusivaftaler består

Venstre opgav i starten af december at afskaffe eksklusivaftalerne. Derved løber de fra endnu et af deres valgløfter, hvilket de ikke kun bliver lastet for af Kristendemokraterne og de radikale. Parlamentarisk er det Dansk Folkeparti (DF), som har blokeret, hvilket de begrundede med, at forliget om at forhindre arbejdere fra Østeuropa, som med EU's udvidelse får adgang til det danske arbejdsmarked, ikke er tilstrækkeligt.

Ifølge Beskæftigelsesministeriet arbejder omkring 220.000 under eksklusivbestemmelser, der udtrykker aftaler mellem faglige organisationer og arbejdsgiveren om, at alle ansatte skal være medlem af den fagforening, der har indgået den lokale overenskomst.

Beskæftigelsen steg ikke

Danmarks Statistik lagde forkerte tal på bordet, da de for en måned siden hævdede, at beskæftigelsen var steget i 3. kvartal 2003. En "regnefejl" på 3.200 havde sneget sig ind, hvorfor beskæftigelsen også i 3. kvartal viser en fortsat faldende tendens. I stedet for en stigning på 600 er der tale om et fald på 2.600 ansatte.

Fred – også for palæstinaflygtninge

Af Ole Olsen

Formand for Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening

Indlægget er skrevet som en redaktion på en klumme af Herbert Pundik 8/12. Politiken har imidlertid ikke villet bringe følgende:

Seniorrespondent Pundiks klummer om Mellemosten, senest 8/12, rummer mange gode iagttagelser, men desværre også ofte en nonchalant holdning til de palæstinensiske flygtninges tarv og rettigheder.

I klummen blev flygtningenes ret til tilbagevenden blot beskrevet som et krav i PLO's program, hvilket mildest talt er en underdrivelse. Retten for palæstinensiske flygtninge til hjemvenden til de områder, som de kommer fra, er konkret beskrevet i den resolution, hvor FN's generalforsamling godkendte Israel som stat. Perspektivet om hjemvenden er ligeledes en del af baggrunden for FN's særlige organisation til støtte for Palæstina-flygtninge.

Hjemvenden er endvidere en ret, der står i FN's Verdenserklæring om Men-

neskerettighederne. Retten er en del af den bindende konvention om civile og politiske rettigheder, og den er grundlaget for al international flygtningepolitik.

I modsætning hertil står det af mange roste "Genève-initiativ", som netop opererer med, at flygtninge må se i vejviseren efter hjemvenden. Dog stilles der andre muligheder i udsigt, der kan forbedre deres fremtidsmuligheder.

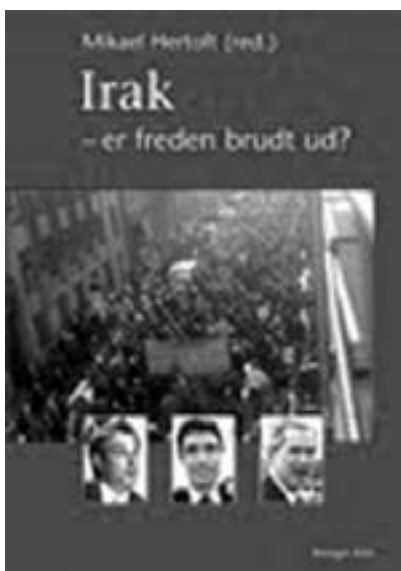
Jeg er meget opmærksom på at fire mio. palæstinensiske flygtninge ikke

kan finde plads i Israel i morgen, men der er unægteligt en forskel på denne løsning og så lægge op til, at de alle skal glemme alt om hjemvenden.

Fred handler også om forsoning, og bitterheden hos palæstinenserne mod Israel skyldes jo særligt den fordrielse, der under internationale protester fandt sted ved Israels oprettelse og senere ved '67-krigen. En substantiel tilbagevenden vil være et afgørende element for, at en fredsaftale bliver langtidsholdbar.

Og mon de mange ubetingede tilhængere af Genève-initiativet har overvejet, hvad det vil betyde for flygtningearbejde og konfliktløsning i fremtiden, hvis fordrielse blot skal tages til efterretning? Og var det ikke rimeligt, at Israel skulle yde andre bidrag til fred end blot "at tilbagelevere erobret territorium til de retmæssige ejere", som Pundik så præcist beskriver Israels rolle i forhold til Genève-initiativet?

Bøger, børn og voksne sjæle

Der er børn og umodne sjæle, som mener, at bøger som gaver ødelægger fornøjelsen. Så spar på bidragene til dem – og und dig selv en nyttig bog eller to.

Det kunne f.eks. være *'Irak – er fre-*

den brudt ud', redigeret af Mikael Hertoft for Nej til krig. Den hører til i kategorien nyttebøger, som et planteleksikon, en lægebog eller madopskrifter. Det er en samling essays, af skiftende kvalitet, både litterært og politisk – men mange af dem er uhyre informative i en tid, hvor kvarte sandheder og hele løgne udfylder hele sendefladen i de borgerlige mediers krigsdækning.

Omar Dhahirs indlæg: *'Iraks historie – uafbrudt krig'* giver f.eks. en glimrende og kortfattet indføring i det irakiske folks historiske kampe mod kolonialisme og besættelsesmagter frem til i dag. Jakob Nerups *'Blodpenge til A.P. Møller-Mærsk A/S'* får en dansk yndlingsmyte sat på plads. Der er et strålende bidrag fra den indiske forfatter Arundhati Roy, et interview med Noam Chomsky, indledning ved Klaus Ribbjerg – og meget andet godt. Som et ekstra plus er der en række fredssange og –digte, bl.a. Thomas Koppels flotte Rin Del Angelitos.

Bogen er udkommet på Forlaget Klim, som også netop har udsendt den længe ventede samling af arbejderforfatteren og den revolutionære kommunist John Max Pedersens fortællinger *Mytteri i december - og andre udvalgte fortællinger*. Den hører til i afdelingen for klassefryd. Kender man ikke John Max's forfatterskab er det et godt sted at starte. Kender man det, er det godt at vende tilbage til. Han er morsom, skarp, overraskende, levende.

Vennen Hans Krull har illustreret bogen, der på forsiden er prydet af et selvportræt af John Max, som også var en original maler.

Og har man endnu ikke nået at anskaffe sig Anker Holms selvbiografi *'De røde vender altid tilbage'* fra Oktober Forlag bør man unde sig selv et stykke ægte arbejderhistorie gennem mere end et halvt århundredes danske klassekampe.

De forhandles i Oktober- bogbutikkerne i København, Odense og Århus.

Socialismens poet: Vladimir Majakovskij

Der er brugt mange kræfter på at opspore 'det modernes' rødder og aner. Af ret uforståelige grunde er der en hel hob af kalendervisere, der peger på to franskmænd: Charles Baudelaire og Arthur Rimbaud – geniale prototyper på den ensomme og isolerede sjæl i et voksende industrielt kapitalistisk kaos.

Langt rigtigere ville det være at pege på de ægtefødte børn af de demokratiske revolutioner: den engelske oprørsdigter Percy Bysshe Shelley, tyskeren Heinrich Heine, hvis land også var hans skæbne, og som i 1830'erne var Marx' og Engels' ven, og det demokratiske Amerikas første universelle stemme, Walt Whitman. Det enevoldskuede Danmark kunne ikke mønstre andet end spæde begyndelser i sin såkaldte guldalder. I Norge var der derimod et barn af Eidsvoll, den første fri (borgerlige) forfatning, Henrik Wergeland, der sammen med de nævnte rakte sig langt ind i fremtiden.

Der er derimod ingen strid om, hvem der var den (første) socialistiske revolutions digter: Vladimir Majakovskij (1893-1930). Stalins udsagn, *'Majakovskij var og bliver Sovjetepokens bedste og mest talentfulde digter'*, er ubestridt.

Det er af den grund, han henvises til en udkantsplads i modernismens glemmebøger.

Alligevel har hans indflydelse været overordentlig på hele det 20. århundredes bedste litteratur. Hans jævnaldrende – eller næsten jævnaldrende – i det kuld af litterære giganter, der blev født omkring forrige århundredskifte – som tyskeren Bertolt Brecht, chileneren Pablo Neruda eller tyrken Nazim Hikmet – tog ved lære af Majakovskij.

Neruda sagde, at hans *'kraft, ømhed og vrede er uden sidestykke som modeller for poetisk bedrift'*.

Majakovskij – søn af en russisk forstemand, inspireret af demokratiske idealer – voksede op i Georgien. Allerede som 12-årig blev han grebet af 1905-revolutionen. Året efter, da hans far var død, flyttede familien til Moskva. Her

stiftede han bekendtskab med Marx', Engels' og Lenins skifter og tilsluttede sig Lenins socialdemokratiske parti. I årene 1908-1910 deltog han i en hel stribe revolutionære aktioner. Tre gange blev han fængslet, én af gangene 11 måneder i isolation i Butyrki-fængslet. Det var der, han i 1909 begyndte at skrive digte. Efter løsladelsen i 1910 blev han optaget på kunstakademiet, og i 1912 udgav han sin første digtsamling.

Hans litterære virksomhed var en forberedelse af den revolution, som var i støbeskeen, og han stiftede bekendtskab med Maksim Gorkij, som offentliggjorde en del af hans arbejder i sit tidsskrift 'Kronik'. Hans digte under første verdenskrig fordømte dens bestialske imperialistiske karakter. *'Oktober'*, skrev han senere i sin selvbiografi, *'Acceptere den eller ej? Det spørgsmål stillede sig aldrig for mig. Det er min revolution. Jeg tog til Smolny. Jeg arbejdede.'*

Den 24-årige Majakovskij stillede sit talent og sin energi til rådighed for den ny sovjetstat: Han skrev vers, filmmanuskripter, spillede med i film, skrev teaterstykker. Nu og i borgerkrigens år og senere skrev han direkte til de masser, revolutionen mobiliserede. Men i årene 1919-22 arbejdede han også, op til 16 timer dagligt, for det russiske

telegrambureau ROSTA. Han tegnede hundredvis af plakater og skrev tusindvis af slogans til dem. De blev dagligt klistret op i Moskvas gader.

De oprindeligt modernistiske påvirkninger (futurisme) blev trængt i baggrunden. I et rasende tempo skrev han digte og teaterstykker, som inddrog alle revolutionens aspekter i sig. Men den klassebevidste marxist-leninist begrænsede sig ikke til litterære udtryk. Han deltog med liv og sjæl i den socialistiske opbygning, i det ny samfunds sociale liv, med partiet og masserne.

Som revolutionens digter fejrede han også triumfer i udlandet og rejste flere gange til Polen, Tyskland, Frankrig, Mexico, Cuba, USA og andre steder – hvor han inspireredes til ny digtning, baseret på de universelle klassemodsætninger.

Det store digt *'Vladimir Iljitch Lenin'*, som han skrev kort efter Lenins død, er et hovedværk i den socialistiske realisme, dens første lyriske mesterværk. Det blev fulgt op af digte som *'Alt vel'* fra 1927 – dedikeret til Oktoberrevolutionens 10-årsdag. I begyndelsen af 1930 gjorde han status over sin virksomhed og åbnede en udstilling med bøger, fotos og plakater: *'20 år af Majakovskijs værk'*.

Samtidig skrev han sit sidste digt *'Højt og uden omsvøb'*, som skulle være en prolog til et længere digt om den første fem-års-plan.

Det er ikke bare en status, men også et litterært testamente, hvor han forærer sit værk til 'klodens proletariat' og med kommunistisk selvfølelse og beskedenhed forsvarer sin ny poesi for al fremtid.

Den 14. april 1930 skød han sig på det lille værelse, hvor mange af hans værker var blevet til:

- Jeg er færdig med livet og har ingen brug for at optegne gensidige problemer, fornærmelser eller sår, skrev han i sit afskedsbrev.

Sikker på sin indsats, sikker på socialismens og kommunismens sejr.

Kammerater,
 ærede efterkommere!
 Når I roder op i
 denne tids forstenede skarndynger,
 vil I måske tilfældigvis
 forhøre jer om mig.
 Og jeg formoder
 at en af jeres videnskabsmænd,
 med dyb lærdom
 som gemmer nysgerrighed og ærefrygt,
 vil konstatere, at, javist,
 kogt vand havde sin egen skjald,
 en uforsonlig fjende af vand råt.
 Nu
 væk med din optiske linse,
 professor!
 Jeg vil selv behandle emnet,
 vil jeg.
 Jeg,
 skarnrenser og vandkusk,
 mobiliseret
 og indrulleret
 af Oktober-opbuddet,
 drog til fronten
 fra herregårdshaven og Poesiens
 (letfærdige gamle sjuskel!)
 Hytte
 Plante smil og plante solskin
 gartner datter spand og vand –
 så yndig hun er!
 Lækre Lærke planter en orkidé
 og vande den vil hun oveni!
 Nogle dyrker digte pr. hektar
 andre sår dem sparsomt spredt.

Vladimir M
Højt og ud
 Første prolog til et digt

Hvirvelvindsagtigt som Mitreikin,
 tåget-kryptisk som Kudreiko.
 Fortæl dem nu,
 hvad der er hvad!
 Hvad kan stoppe
 den dyriske larm?
 Dér vil de klimpre
 gud-ved-hvor-længe:
Tar-ra tin-na
tar-ra, tin-na

Ten-n-n!
 Jeg høster ikke megen
 ære af at pleje
 mine stiklinger
 blandt sådanne roser,
 på byernes åbne pladser med ludere og hooligans tæt på,
 blandt spytklatter af tuberkler!
 Også jeg
 får kvalme af
agitprop,
 også mig
 ville kærlighedssange passe fint –
 ja bedre – for gane og pung.
 Og alligevel –
 ville jeg, for at gøre mig tavs,
 trampe struben ud på mine vers.
 Lyt,
 kammerater efterkommere,
 til agitatoren,
 den rapkæftede anfører!
 Klædt
 i al poesiens glans
 vil jeg skære igennem
 lyrik-sælgernes
 billige bras,
 så levende,
 som nogen levende læser!
 Jeg kommer til jer
 i jeres fjerne kommunisme
 ikke som den glade kling-klang
 i Jesenins frembringelser.
 Mine vers vil nå jer
 ud over århundreder og splid
 over digteres og regeringers
 hoveder.
 Mine vers vil nå jer alligevel,
 men ikke sådan, som
 pilen rammer målet
 i Cupidos lyriske jagt,
 ikke som mønten,
 numismatikere vil udstille,

ajakovskij:

Len omsvøb

gt om fem-års-planen

eller som en for længst død stjernes
 Mine vers forsinkede stråler.
 vil arbejde sig vej
 gennem evigheds-bjergkæder
 og, kraftfulde,
 synlige
 og uden sminke,
 være hjemme
 hos jer
 som vandledningerne,
 det gamle Roms slaver
 sled frem,
 er det hos os.
 Fra begravelsespladserne i bøger,
 der kvæler rim
 vil disse stumper af
 digte af jern
 gravet frem i lyset
 af jer med tiden blive behandlet med ærbødighed
 som gamle våben,
 men dræbende og ufejlbarlige.
 Jeg er ude af vane
 med at kærtegne øret med ord.
 Den jomfruelige primula,
 som putter sig i sine krøller
 vil rødme,
 ikke ramt,
 men chokeret af det halvt obskøne.
 Se –
 i paraden folder mine siders tropper sig ud,
 og jeg marcherer forbi
 strofernes front
 i stolt højtidelighed.
 Der står de mindre stykker,
 bistre af bly,
 parate til død
 som til udødelig hæder.
 Munding ved munding,
 ladet til randen,
 danner de store digte bagtrop,
 sigtende med deres
 dødbringende overskrifter.
 Højest elsket blandt alle troppernes
 varierede våbenudstyr,
 skarptskårne rim hamret ud,
 sat på knæ,
 i højeste beredskab,
 for at storme frem med hujen,
 ordspil, brandere og sarkasmer –
 mit rapfodede kavaleri.

Grafik:

Vladimir Ilyushchenko

Og hele denne hær,
 væbnet til tænderne,
 med tyve års sejre
 på sin konto,
 i hele dens flyvende vælde,
 til sidste blad,
 forærer jeg jer,
 klodens proletariat.
 Fjenden af
 arbejderklassens kolos
 er også min fjende,
 hårdnakket,
 gammel,
 dødelig.
 Vi fik alle påbud
 om at samle os under røde faner
 til års slid,
 til dage med brød og vand.
 Hvert eneste bind Marx åbnede vi,
 sådan som
 vi trækker skodderne fra i vores hjem,
 for at lade lyset komme ind.
 Men også uden at læse
 kunne vi sige,
 hvem vi skulle gå med,
 og på hvis side vi skulle kæmpe.

Vores dialektik
 stammede ikke fra
 Hegels kolde kløgt.
 Gennem slagmarkens larm
 brød den ud i vores vers,
 når vores geværkugler
 sendte bosserne på flugt,
 sådan som vi
 engang var flygtet fra deres skud.
 Enken Berømmelse – lad hende
 dryppe tårer
 på geniets ligbål
 for at opvække
 ærefrygt
 i os hvert øjeblik.
 Dø,
 dø, mine vers,
 som alle menige,
 som de af os,
 som kæmpede og faldt anonyme.
 Jeg giver fanden i
 bronzens vægtige mindeskloids,
 jeg giver fanden i
 marmorets frosne søle.
 Vi er alle kammerater –
 så lad os dele vores hæder,
 et fælles monument
 bør vi have
 for at fortælle vores historie
 i socialismen
 bygget i kamp
 for alle tider.
 Efterkommere,
 tjek jeres ordbøgers flåd!
 Fra glemselens flod Lethe vil I fiske
 løjerlige ord frem,
 som *prostitution*,
TB
 og *blokade*.
 For jer
 med jernhelbred
 og stålhårde muskelknuder
 slikkede en digter
 tuberkelklumper bort
 med den rå tunge
 på de plakater, han gjorde.
 I halen på årene
 bliver jeg som et fossil –
 et langhalet uhyre
 set gennem historiens tåge.
 Kom,
 Kammerat Liv,
 lad os trampe så rask vi kan
 på fem-års-planens vej
 i resten af vor tid.
 Der er ikke en rubel i min pengekasse,
 opsparet af vers;
 jeg har ingen mahogni,
 snedkereret på bestilling,

og, venner, rent ud sagt,
 et par rene skjorter
 er alt, hvad jeg bryder mig om
 på denne vores jord.
 Indkaldt til
 den Centrale Kontrolkommission
 i Fremtiden dybrød-stjernet,
 hævet over rosset
 af poetiske gangstere og banditter,
 vil jeg fremvise,
 som var det medlemskort til Partiet,
 alle mine partihjertede
 bøgers
 hundrede bind!

1930

Halv prosaoversættelse fra engelsk ved Kommunistisk Politik

Noter:

Det kogte vands skjald – hentydning til Majakovskijs produktion af sundhedsbudskaber i plakatform.

Poesiens Hytte, Plante smil etc. – uoversætteligt ordspil fra sentimental vise.

Mitreikin og Kudreiko – digtere, Majakovskijs samtidige.

Tar-ra, tin-na – fra Sigøjnervals for guitar af Ilja Selvinskij.

Kollaps for unionsforfatningen

Af Franz Krejbjerg

EU-samarbejdet handler basalt set om at skabe en europæisk stormagt, EU's Forenede Stater. Hundeslagsmålet handler om, hvem der skal bestemme over de fælles kræfter. Og i kulissen puster USA til uenighederne.

Den europæiske unions nationaldag er fastlagt til den 9. maj, men det ser ikke ud til, at den kan fejres behørigt i 2004. Godt nok bliver de 10 nye lande officielt fuldgyldige medlemmer den 1. maj, men hovedattraktionen, De Hellige Skrifter, unionens grundlov, bliver ikke færdig. På EU-topmødet i weekenden nægtede Tyskland og Frankrig at dele magten med de såkaldte mellemstore lande i EU. For de rigtig store lande gælder det om, at stemmevægtene fordeles, så de har en position med reel vetoret. Det kan opnås ved, at man ikke tæller i regeringsoverhoveder, men i hoveder.

For et samarbejde – der herhjemme konsekvent bliver solgt som et samarbejde mellem nationer – er det åbenlyst udemokratisk, at den enes stemme er mere værd end den andens. Den dominerende gruppering i EU – aksen mellem Tyskland og Frankrig – arbejder på at styrke deres positioner, også via formelt stemmetal. Formelt set har lande som Polen og Spanien flere stemmer end Tyskland efter den nuværende Nice-forfatning, ud fra befolkningstallet.

Men er vægt efter befolkningstallet 'demokratisk', når det drejer sig om samarbejde mellem forskellige nationer med forskellige nationale interesser? Det er her, Fogh og hele flokken af tilhængerpartier får deres hyr med at forklare danskerne, at det ny forfatningsforslag, i en hvilken som helst variant, tilgodeser dansk selvstændighed og det store flertals interesser.

Skylden for sammenbruddet placeres ikke mindst på Polen og Spanien. At Polen og Spanien er USA's gode venner

og netop har fået lov til at byde ind på "genopbygnings"-opgaver i Irak (vinderne fordeler krigsbyttet), mens Tyskland og Frankrig ikke har, spiller her også en rolle.

Juntaen i Det Hvide Hus har fikst pustet til balladen i EU op til hvert topmøde. USA ønsker et politisk og militært svagt og splittet EU og ikke en ny imperialistisk supermagtskonkurrent. De fransk-tyske drømme går som bekendt i modsat retning. Sammenbruddet har også sine rødder i de dybe revner i EU, der viste sig i forbindelse med Irak-krigen. Og det gør det både dybt og bittert.

Den konsekvente danske EU-modstand går imod alle imperialistiske supermagtsambitioner og vil se et selvstændigt Danmark uden for supermagtsalliancerne, hverken tilknyttet USA's imperialistiske blok, EU-blokken eller dem begge på én gang.

At sammenbruddet kommer nu, er ikke det samme, som at unionen er tabt på gulvet. Allerede i foråret vil det irske formandskab formentlig genoptage forhandlingerne, hvor Italien slap. Den overordnede tidsplan er ikke skudt ned, dvs. at forfatningen skal træde i kraft i 2009, og året efter skal unionens væbnede styrker være på plads. EU vil fortsætte integrationspolitikken med uformindsket styrke, på det eksisterende grundlag.

Lige nu er det den økonomiske krise, der er den største udfordring i den 'normale' integrationsproces. Eurosamarbejdet er ikke så nemt, når kassen tømmes. Frankrig og Tyskland har fået svært ved at overholde de finanspolitiske målsætninger, som de selv har sat op, og som de nidkært har tvunget de mindre medlemslande til at overholde. De mindre lande fik kort og godt at vide, at Tyskland og Frankrig stod over EU-loven.

Inflationen står nu for døren. Når budgetforhandlingerne åbnes i foråret, vil det muligvis give endnu flere tømmermænd end det netop overståede slagsmål.

På det tysk-franske pressemøde efter sammenbruddet luftede landene deres

Højreekstremisten Silvio Berlusconi måtte som EU-formand konstatere at unionsforfatningen ikke bliver til noget - i denne omgang

hovedargument, som i sidste ende plejer at få de andre til at tie og føje: Det kan ende i et EU i to hastigheder! Altså, hvis I ikke spiller med på den plads, som vi giver jer, så er det ud af orkestret.

Herhjemme står både Anders Fogh og hele den danske halleluJA-bevægelse et sted ude i kviksandet. De havde i forvejen en meget skidt sag, og nu kan de pakke de veltilrettelagte kampagner ned.

Skulle det lykkes Irland at hive forfatningen i land, vil det juridiske arbejde først kunne færdiggøres i løbet af sommeren 2004, og så skal traktaten underskrives af regeringslederne, før den kan sendes ud i ratificeringsproces.

Så en afstemning kommer allertidligst i efteråret 2004, men så længe vil halleluJA-partierne ikke gå og klappe hinanden på skulderne med gode miner til slet spil. Den borgerlige regering er kommet dumt ud af sit andet år ved magten, tusinder af elever og arbejdere har demonstreret og strejket mod regeringens politik. Man kan med rimelighed spekulere i, at der kommer et folketingsvalg i efteråret.

Efter sammenbruddet i EU står kampen mod unionsforfatningen styrket. Planerne om en forfatning vil stadig blive et hovedtema i parlamentsvalget, og den konsekvente modstand har en rigtig god sag. Folkebevægelsen og FBU er ved godt mod, og mange nye medlemmer er stødt til i løbet af efteråret.

Fri os for en EU-stat med statsreligion!

Skal Gud være til stede i unionsforfatningen eller ej? Det vigtigste spørgsmål er selvsagt, om EU overhovedet skal være den superstat med en nyliberal superstatsforfatning, som magthaverne og monopolerne lægger op til.

Men også inden for forfatningsdiskussions rammer er der heftige modsætninger, og gudsproblemet er et af mange ikke uvæsentlige spørgsmål, der deler vandene omkring den formaliserede forfatning. Først skulle Gud ikke med, så skulle han være der, nu er han der, men mange vil have ham ud.

Det første forfatningsudkast nævnte den græsk-romerske kulturarv, men hverken guden eller kristendommen som civilisationens grundlag. Det næste var mindre verdsligt, men bøjede sig endnu ikke for kravet om at sammenblende stat og kristendom i EU-staten. Konventets tekst refererer til 'Europas religiøse arv' uden at blive specifik.

"Den udtrykkelige mangel på reference til den kristne arv er beklagelig," hedder det i en protest underskrevet af 300.000 fra forskellige EU-lande: *"Det er en ubestridelig historisk kendsgerning, som endnu i dag genlyder i de fleste europæiske forfatninger, at kristendommen har formet vores fælles europæiske civilisation og europæiske identitet i alle dens politiske, økonomiske og kulturelle facetter og i respekten for menneskelig værdighed."*

Kirkelig kampagne for religionsforfatning

Den Europæiske Kirkekonference (CEC) er et forum for 126 ortodokse, protestantiske, anglikanske og gammelkatolske trosretninger fra alle europæiske lande. Yderligere 43 organisationer er tilknyttet konferencen, som blev dannet i 1959 og har kontorer i Genève, Bruxelles og Strasbourg. Den har været en stærk drivkraft i kampagnen for at bringe guden ind i EU-forfatningen.

I april sagde direktøren for Kirkekonferencens Kommission for Kirke og samfund, pastor Rüdiger Noll:

- De europæiske kirkesamfund har lige fra starten været tilhænger af, at der skulle udarbejdes en europæisk for-

*Pave Johannes Paul II
Parat til at velsigne
Den Europæiske Union*

fatningstraktat. Vi har derfor stillet et forslag om indførelse af en paragraf, som forholder sig til kirker, trosretninger og trossamfund med særlige verdensanskuelser. Den har til hensigt at sikre den plads, som kirker og religiøse grupper nyder i de enkelte medlemslande. Paragraffen siger også, at EU skal opretholde en regelmæssig dialog med kirkerne og trossamfundene.

Kampagnen for at få EU's 'kristne arv' ind i unionsforfatningen bakkes ikke bare op af pave Johannes Paul II, som har gennemført en aggressiv lobbyvirksomhed for at sikre, at den udvidede union ikke bare har politiske og økonomiske fællesværdier, men også åndelige.

Ikke mindst regeringscheferne fra en række katolske lande som Spanien, Portugal og Irland og nye medlemslande som Polen, Litauen, Malta og Slovakiet bakker kraftigt op om forslaget. Også den nuværende rådsformand Italien med Silvio Berlusconi i spidsen har erklæret, at *'kristendommen er Europas egentlige kulturelle cement'*.

Den danske statsminister har erklæret, at han helst så en forfatning uden statsreligion, men at det ikke vil bringe

hans pis i kog, hvis det bliver sådan.

Det er logisk, at der til en reaktionær politik for skabelsen af en imperialistisk supermagt med en reaktionær neo-liberal økonomisk politik også tilføjes en reaktionær åndelig dimension.

- Diskussionen om religion i forbindelse med den kommende EU-grundlov beviser, at der er tale om en statsdannelse, siger Thorkild Sohn fra Folkebevægelsen mod EU

Religion var et af de mest varme emner op til topmødet i Bruxelles, hvor et halvt års forhandlinger om den kommende EU-forfatning efter planen skulle afsluttes. Men der er stor uenighed om også dette emne såvel mellem EU-landenes regeringer som mellem de danske ja-partier.

Hvilken gud skal med?

- Hvilken gud skal med i EU-grundloven? Hvilken religionsretning skal trækkes ned over os i den EU-grundlov, som står over den danske grundlov? spørger Thorkild Sohn, menighedsrådsmedlem og kandidat for Folkebevægelsen mod EU ved valget til EU-parlamentet i 2004.

- Det er ikke i Danmarks, den danske folkekirkes eller nogen anden trosretnings interesse, at EU skal blande sig i religiøse spørgsmål. I EU-landene er der masser af religiøse trosretninger – protestanter, katolikker, jøder, muslimer og meget andet. I nogle lande har de levet fredeligt side om side, men andre steder har det medvirket til spændinger. Når EU går ind på dette område, så er det ikke kun farligt. Så beviser det, at EU-grundloven er et fundament for en statsdannelse med EU-statsreligion. Det vil vi gerne være fri for! Det giver blot endnu et argument for, at vi skal stemme nej ved den kommende folkeafstemning.

Holger K. og Margrethe Auken vil bane vej for EU-staten

- SF's formand og nye spidskandidat søger alliance med regeringen for et ja til EU-grundloven, trods konsekvenserne for selvbestemmelse, folkestyre, miljø, socialpolitik og meget andet, siger Majbrit Berlau fra Folkebevægelsen mod EU

SF har netop valgt ny spidskandidat, den EU-begejstrede Margrethe Auken, og erklæret, at de ønsker en aftale med de andre ja-partier om den kommende traktat, der indfører en fælles grundlov for alle EU-landene.

- I Folkebevægelsen mod EU har vi haft sympati for Pernille Frahms modstand mod partiledelsens indførelse af en langt mere EU-begejstret linje, der bl.a. har åbnet op for afskaffelse af undtagelsen over for det militære samarbejde. Vi har på mange områder ligget på linje med Pernille Frahms indsats imod EU's forringelser på f.eks. miljøområdet og imod deltagelsen i EU's atomkraft-foretagende Euratom, som efter alt at dømme vil fortsætte som en integreret del af den kommende EU-grundlov. Derfor beklager vi, at SF nu har valgt EU-kritikken fra, udtaler Majbrit Berlau, kandidat for Folkebevægelsen mod EU.

- Når SF's formand, Holger K. Nielsen, samtidig går på banen og søger tætte samarbejde og en konkret aftale – et nyt såkaldt "nationalt kompromis" – med regeringen og andre ja-partier i forbindelse med den kommende EU-grundlov, så cementerer SF-ledelsen sin rolle som fødselshjælper for udviklingen af EU-grundloven. De forsøger at give vælgerne illusioner, som for længst har vist sig hule. Selvom mange ting endnu er uafklarede, så vil den nye traktat betyde øget magtkoncentration, mindre demokratisk selvbestemmelse og indflydelse til befolkningerne, forstærket militarisering af EU og mange andre skridt i retning af en EU-stat, som bl.a. mange af SF's medlemmer og vælgere ikke vil acceptere, tilføjer Majbrit Berlau.

En død "murer"

Det er søndag og sent på eftermiddagen, jeg er lige væltet ud af køjen, og tømmermændene banker i hele kroppen. Det er også gået op for mig, at jeg havde lovet at skrive en klumme i dag, selv om hjernen ikke er i højeste gear og fingrene ikke rigtig vil lystre. Det er, ligesom om tastaturet konstant forrykker sig.

Der er alvorlige emner nok at skrive om. Vi lever i en verden, der er plaget af krig og uroligheder, mennesker lider og dør hver evig eneste dag, ikke mindst pga. USA's sindssyge forsøg på at gøre deres magt gældende overalt, hvor de øjner en mulighed for at profitere på det. Selv bor vi i et land med boligmangel, arbejdsløshed og masser af mennesker, der lever et liv i social elendighed. Humøret stiger heller ikke ligefrem ved tanken om, at det snart er jul med dertil ustyrligt dyre julegaveindkøb. Udvalget af julegaveindkøb er ligefrem proportionalt med muligheder for emner om nød og elendighed kloden over. Det er svært at vælge, når tømmermændene ikke vil samarbejde og maven gør knuder, så jeg iler af sted til toiletet igen, igen. Her falder jeg over min yndlingslektur:

Jeg skriver, fordi De udbeder Dem yderligere oplysninger vedrørende min ulykke. Jeg havde på skadesanmeldelsen anført dårlig planlægning som årsag til mit ulykkestilfælde.

Eftersom De ønsker, jeg skal forklare det mere indgående, håber jeg, at følgende detaljer er tilstrækkelige.

Jeg er murersvend, og på ulykkesdagen arbejdede jeg alene på et fladt tag på en ny 6-etagers ejendom. Da jeg havde afsluttet mit arbejde, havde jeg 50 mursten tilovers (omkring 110 kg). I stedet for at bære dem ned i hånden besluttede jeg at sænke dem ned i en træbalje ved at bruge en talje, der allerede var anbragt på bygningens side oppe på taget. Efter at have bundet rebet godt fast nede ved jorden gik jeg op på taget, svingede træbaljen ud og læsede murstenene. Så gik jeg ned og løste rebet, idet jeg holdt fast for at

sikre en langsom og forsigtig ned-sænkning af de 110 kg mursten.

Det skal tilføjes, at jeg på skadesanmeldelsen har anført, at jeg vejer 71 kg. På grund af min overraskelse over at blive revet væk fra jorden så pludselig, mistede jeg åndsnærværelsen og glemte at give slip på rebet. Det er vel unødvendigt at sige, at jeg i pæn fart fræsede op langs hussiden. Omkring 3. sals højde mødte jeg træbaljen, der var på vej ned. Det forklarer kraniebruddet og det brækkede kraveben. Dette møde nedsatte kun farten lidt, så jeg fortsatte min hurtige opstigning, og standsede ikke før fingrene på min højre hånd var to knoer dybt inde i taljen. Heldigvis – på dette tidspunkt havde jeg generhvervet min åndsnærværelse og var i stand til trods smerterne at holde fast i rebet. Omtrent samtidigt ramte baljen med murstenene jorden, og bunden gik

ud af baljen. Befriet for vægten af stenene vejede baljen nu ca. 20 kg. Jeg refererer igen til min egen vægt på skadesanmeldelsen. Som de måske kan forstå begyndte en hastig nedtur langs bygningens side. I 3. sals højde mødte jeg træbaljen, der var på vej op. Derfor de to brækkede ankler og hudafskrabninger på benene og den nederste del af kroppen. Mødet med baljen nedsatte hastigheden tilstrækkeligt til at mindske skaderne, da jeg faldt ned i murstensbunken. Heldigvis brækkede jeg kun tre ryghvirvler.

Jeg er dog ked af at skulle fortælle, at da jeg lå der i murstenene i smerter ude af stand til at rejse mig og betragtede den tomme balje 6 etager over mig, mistede jeg igen åndsnærværelsen.

Jeg gav slip på rebet.

Her slipper jeg lekturen, fordi min datter Tanja banker på døren:

- Far, hvornår er du færdig? Jeg har ventet i mindst tyve minutter.

Jeg beordrer alle legemsdele i geled, og tømmermændene bliver af disciplinære årsager dikteret husarrest. Jeg følger med mureren, da jeg går min tunge gang tilbage til PC'eren.

Spacey

Glimt fra 2003

15. februar 2003

30 millioner eller flere demonstrerede over hele verden i protest mod Bush og Blairs krigsplaner. Her Barcelona, Spanien

Nytår 2003 afleverer Fogh Rasmussen – statsminister i kongeriget Danmark – stolt et halvt års formandskab af EU. Få uger forinden var det lykkedes de bestemmende magter i EU at strikke en aftale sammen, der vil udvide *Fort Europa* med 10 østeuropæiske lande fra 1. maj 2004. EUforien var voldsom blandt de europæiske ministre og deres skare af embedsmænd, eftermælende presseflok og specielt i inderkredsen af EU's monopolkreds af industriherrer.

- *Vejen for det ny Europa er banet, råbte de i kor, så det løb koldt ned ad ryggen på dem, der mindedes en tysk Reichskansler i 1930'erne:*

- *Wir wollen ein neues Europa erbauen!*

70 år efter så det ud til, at kanslerens drømme, der blev knækket af det sovjetiske folks heroiske modstand, skulle realiseres af den samlede europæiske monopolkapital.

Olie- og krigsindustrien med flere i *Guds eget land* havde i mange år inden Bush-administrationens tiltræden ønsket total herredømme over "Det sorte guld". 2003 skulle være året, hvor fjendebilledet blev forrykket fra Osama bin Laden og Afghanistan til Saddam Hussein og det irakiske folk. Det bedst

mulige udgangspunkt for krigen blev forsøgt med FN's Sikkerhedsråds opbakning. Den militære supermagt måtte sande, at mindre gribbe ikke ville give USA et internationalt alibi for at angribe Irak, olien og olievejene. Frankrig, Tyskland og Rusland gjorde knuder.

Det gjorde millioner af helt alminde-

lige mennesker kloden over også den 15. februar. Den største demonstration i menneskehedens historie, den største nogensinde på planeten Jorden, blev på denne dag manifesteret i et oprigtigt ønske om fred – imod krig! USA valgte ikke bare at trodse opkomlingenes modstand, men også flertallet af klodens befolknings krav om fred.

Alligevel trykkede Bush på knappen.

Kongerigets statsminister Fogh Rasmussen og hans ministerier bedyrede højtideligt, at Danmark ikke ville bidrage i krig, medmindre de folkeretlige regler var overholdt og de folkeretlige institutioner inddraget:

- *Danmark står forankret i FN, forlød det gentagne refræn fra regeringen.*

Da det kom til stykket, stod Fogh Rasmussen forankret i Bushs underbukser, side om side med Blair. Danmark erklærede Irak krig! Til forsvar for Dybbøl Mølle?

Folketingets spinkle flertal idømte sig selv rollen som krigsforbrydere!

To unge gutter, Lars og Rune, fik den ide, at det blod, som skulle flyde i Irak, burde synliggøres i Danmark. Stats- og udenrigsministeren fik på dagen mærket deres jakkesæt med rød maling indeholdt i to sodavandsflasker:

Forsiden på Svikmøllen 2003

Sharons apartheidmur opdeler palæstinensisk ejendom mange steder

Nasser Al-Ja'afari, Alquds

al skønhed de interne magtkampe mellem forskellige nationale og internationale interesser. På trods af en fælles interesse i en monopoulunionstraktat hersker der modsatrettede interesser inden for EU, der også afspejler forskellige interesser og holdninger til storebroder USA.

År 2004 vil indikere, at supermagter, stormagter, monopoler ikke er større, end de kan ligge ned ...

Der eksisterer en vej ud af moradset. Den kaldes socialisme.

- Du har blod på hænderne! Så slap hysteriet løs: Terroren er kommet til Danmark!

Tilbage står, at malingen er vasket af; statsministeren og folketingets spinkle flertal har stadig mere blod på hænderne!

Mærsk McKinney Møller har fra starten stillet sig i koalitionens tjeneste. Irak er oversvømmet af skibsrederens containere. Her spindes guld.

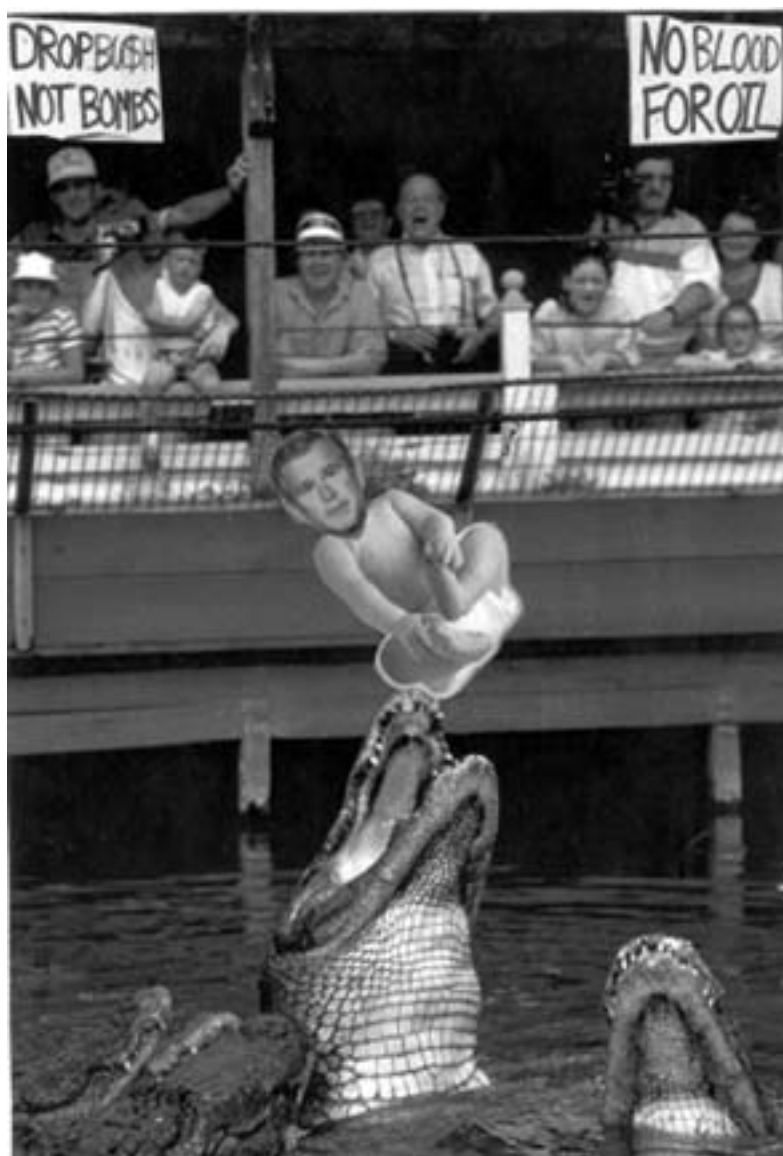
Koncernen tvang også armene af led på den danske stat, da den fik forlængt aftalen om udsugningen af dansk undergrund med 40 år – med en forsikring mod skatteforhøjelse. Hvor mange lønmodtagere der godt kunne tænke sig en sådan aftale, står hen i det uvisse, men det er rigtig mange. Koncernen købte under en socialdemokratisk regering Nordsøolien for en krone. Nu har han igen lavet et barn på den danske befolkning.

Regeringens hvedebrødsdage er overstået. Op til finanslovens vedtagelse kunne den fejre toårsdag. Lagkagens glasur smagte bittert. VK-regeringens store profil stod i at opfylde valgløfterne. Lokale venstreborgmestres uhæderlighed skabte visse skrammer i fronten. Så omgik finansministerens loven om landejendommens udnyttelse til egen vinding, kirkeministerens optrådte ukristeligt, en alt for vennsæl miljøminister gav forsider. Den samlede regerings løftebrud med dagpengeretten har bragt den i kviksand til op over ørene.

Ved udgangen af året befinder den danske regering sig midt i et morads af

modsatrettede interesser på stormagtsplan. EU's topmødefiasco afdækkede i

Ind i 2004

Michael Dickinson: Fodringstid

Noget om kommunister, kommunistisk debat og kommunistisk samling

Af Birgit Unnerup

Birgit Unnerup er medlem af ledelsen af DKP - men understreger at det følgende er et personligt indlæg.

Der er mere end én vej, er titlen på en bog, jeg engang læste. Den havde for så vidt ikke noget med politik eller kommunister at gøre, men det er jo ikke forbudt at bruge de guldkorn, man falder over undervejs. Af en eller anden grund er denne titel forblevet i mit hoved, hvor mange andre bogtitler for længst er glemt.

Dialektik er for mig i praksis i høj grad blevet et spørgsmål om balance. En forståelse for, at det er sjældent, at 'alt kommer til alt'. En sjælden gang har situationen udviklet sig, så der kun er valget mellem to meget forskellige og afgørende alternativer. Og så skal der vælges. Det er teoretisk set ikke så svært. I praksis kan det være meget svært at vælge det rigtige, fordi der skal betales en meget høj pris. Men indtil 'alt kommer til alt', indtil vi har malet os selv op i et hjørne, eller vi af andre er blevet malet op i et hjørne, så er der mere end én vej. Så er der andre muligheder end valget mellem ekstremerne.

Konkret behøver vi danske kommunister ikke vælge, hvorvidt vi bekender os til det antimonopolistiske demokrati eller ej. Vi behøver ikke at vælge, om det er den eneste sande vej til socialisme i Danmark. For vi står ikke over for at skulle vælge socialismestrategi. Socialismen er ikke på dagsordenen. Der er heller ikke nogen, der vil være med i den brede alliance, der giver mulighed for at etablere antimonopolistisk demokrati, endsige socialisme. Vi er ikke malet op i et hjørne. Vi har tid til at diskutere med os selv og hinanden, om det er den rigtige strategi, om det er den eneste strategi, om det overhovedet er en strategi, og ikke mindst hvad vi egentlig mener med det. Vi har

tid til at diskutere spørgsmålet om fredelig/voldelig overgang til socialisme under de nuværende og under andre omstændigheder. Vi har tid til at diskutere med hinanden.

Og jeg vil gerne foreslå, at vi gør netop det. Diskuterer det med hinanden i stedet for at slå hinanden oven i hovedet med beskyldninger om (klasse)forræderi. Det er ikke diskussion, debat eller dialog. Det er skænderi og forsøg på at overbevise om, at andre indtager et forkert standpunkt og skal skifte til det rigtige.

Spørgsmål til APK: Kan en virkelig enhed blandt de kommunistiske og revolutionære kræfter i Danmark kun ske på basis af APK's program og politik? Sidder APK med den hele og fulde sandhed, og DKP med den hele og fulde falskhed og revisionisme? Hvis ja, så har vi ikke mere at tale om, før en af os skifter mening. Hvis nej, så vil jeg anbefale, at I holder op med at beskyldte os for alt muligt. I må gerne fortælle, at I er uenige, hvor I er uenige, og hvorfor I er uenige. Men det er ikke et argument, at vi er revisionister.

Revisionisme er et skældsord af beskrivende karakter, men et skældsord, der skal stemple modparten som værende "uden for pædagogisk rækkevidde" eller måske endda bevidst lakaj for storkapitalen. Revisionisme er et udmærket ord internt i APK, som beskrivelse af anderledes tænkende kommunister, men det er ubrugeligt i en dialog. Lige så ubrugeligt som at kalde APK ekstremistisk – et parti, der kun er ude på at splitte. Det giver heller ikke grundlag for diskussion eller debat. Vi kan ikke have et udgangspunkt for en debat, hvor den ene part på forhånd er dømt ude.

Falske og selvudnævnte kommunister: Det er fuldstændig korrekt, at DKP, KPID og DKP/ML er selvudnævnte kommunistpartier. Hvem har udnævnt APK? Er det ikke også jer

*SKUB er DKPs medlemsblad
Partiet har for første gang i årevis
fået en formand:*

Henrik Stamer Hedin

selv? Hvem er autoriseret udnævner af kommunistpartier? Mig bekendt er kommunistiske partier politiske organisationer, og politiske organisationer må mig bekendt kalde sig, hvad de vil. Der kan så i et lands lovgivning ligge bestemmelser om, at man ikke må hugge andre partiers navne. Men ellers er det frit at kalde sig kommunist. Vi i DKP kunne påberåbe os, at vi var der først. KPID kan muligvis påberåbe sig, at de er flest. Og APK påberåber sig at være rigtigt. Men det kommer der heller ikke megen samling eller debat ud af.

Alle kommunistiske partier er stiftet og opbygget i kamp mod revisionismen. Og jeg tror, at det er gavnligt, at et kommunistisk parti med jævne mellemrum foretager en selvansøgelse for at tjekke, om det nu stadig er frisk og revolutionært, eller om revisionismen (eller ekstremismen) er ved at brede sig. Her er det for mig at se af uvurderlig betydning at diskutere med kommunistiske partier, der er af en anden mening end en selv.

Alle ønsker samling af alle gode kræfter. Det skal bare ske på det rigtige grundlag, som naturligt nok altid ligger hos den part, der udtaler sig. Og de gode kræfter er så dem, der vil samle sig herom. Og det kommer der normalt heller ikke megen samling ud af. Kun når 'alt kommer til alt' en sjælden gang. **Og det er jeg ikke tilfreds med.** Det vil altid være revolution på trods. På trods af de revolutionæres snævre og sekteriske eller brede og revisionistiske adfærd og politik. På trods af deres indbyrdes stridigheder, der ofte blokerer for en fælles kamp mod de rigtige fjen-

der.

Hvilken glæde har APK af endnu engang at fastslå, at det endnu engang er bevist, at de øvrige kommunistpartier er uigenkaldeligt revisionistiske? Hvorfor skulle de danske arbejdere være mere modtagelige for at høre herpå denne gang? Hvorfor skulle medlemmer af de øvrige kommunistpartier være mere tilbøjelige til denne gang at skifte parti?

Opfordring: Hvis I ærligt tilkendegiver, at der måske er noget, I ikke har helt 100% styr på, og at vi måske i fællesskab bedre kunne få styr på det, så er der basis for at tale sammen, og så vil I faktisk få et lydøret publikum. Kommunisterne i Danmark kunne have stor glæde af jeres politiske synspunkter, viden og analyser, men skal det komme dertil, så må I indrømme os en plads i de kommunistiske rækker.

Kommunisternes sociale arv: Vi har en alt for lang historie om indbyrdes ævl og kævl kommunister imellem. I bedste fald går vi glip af en masse muligheder. I værste fald – og det er set flere gange, end vi egentlig kan holde ud – bidrager det til revolutioners nederlag. Jeg vil gerne opfordre til at bryde den sociale arv ud fra dette simple spørgsmål: Hvis vi ikke engang kan samarbejde og debattere med hinanden, hvordan skal vi så kunne samarbejde og debattere med masserne? Hvordan skal vi så kunne opbygge socialismen?

Ansaret for at få et samarbejde i stand ligger hos dem, der har det største overskud. Eller det mindste underskud. Måske er det p.t. DKP! Der skal i hvert fald fra undertegnede lyde en opfordring til debat og samarbejde på det grundlag, at ingen af os har fundet de vises sten, og/eller at ingen af os har formået at udnytte dem tilstrækkeligt. Måske kunne vi gøre det lidt bedre sammen?

*Med kammeratlig hilsen
Birgit Unnerup
Vanløse*

8. december 2003

Man må tage stilling!

*Svar til Birgit Unnerup
Af Klaus Riis*

På APKs vellykkede November-konference rejste Birgit Unnerup nogle af de spørgsmål, som hendes personlige indlæg til Kommunistisk Politik nu uddyber. Birgits indlæg er samtidig en reaktion på udtalelsen fra APKs Centralkomité Falsk 'kommunistisk samling' fra 1. december om den forestående sammenlægning af KP/D og DKP/ML og den 'samlingsproces', som disse partier gennemfører med DKP som tredjeparti (Se KP24,2003).

En rimelig civiliseret diskussion mellem erklærede kommunister er at foretrække frem for ingen debat, tavshed eller skældsord. Netop derfor har APK klart udtrykt sine egne standpunkter – og derfor har vi lagt stor vægt på at kritisere de andre erklærede kommunistiske organisationers programmatiske grundlag, politiske linje og praksis.

Det er klart, at der eksisterer dybe og, efter vores opfattelse principielle, uenigheder mellem APK på den ene side og DKP, KP/D og DKP/ML på den anden. Det er ingen tilfældighed, at der eksisterer flere forskellige erklærede kommunistiske partier og organisationer. Det hænger sammen med det borgerlige pres, efterretningstjenestens virksomhed, fraktionisme, en særlig historisk situation efter SUKPs (og DKPs) sammenbrud. Men først og fremmest er det forbundet med spørgsmålet om selve det kommunistiske partis ideologiske og teoretiske grundlag, marxismen-leninismen, med dets linje, strategi og taktik.

Denne 'opsplitning' er så at sige en historisk arv, der stammer tilbage til det opgør med SUKPs og den internationale kommunistiske bevægelses generallinje fra Lenin og Stalins tid, som blev gennemført af Hrustjov-gruppen på den 20. kongres i 1956, som det daværende DKP umiddelbart tilsluttede sig. I 1976 udkrystalliseres dette i DKPs program for 'antimonopolitisk demokrati'.

Den revolutionære kommunist Carl Madsen sagde herom:

"Det ny program er manifestationen af DKPs lange nedtur fra en gang at

have været et samfundsrevolutionært socialistisk parti til at blive et tæmnet, reformistisk, statsaccepterende og liberalistisk".

"Det ny værk står og falder med begrebet 'antimonopolitisk demokrati'. Det er den bærende bjælke i programkonstruktionen."

I 1978 lykkedes det at samle de antirevisionistiske kræfter i Danmark, som havde vendt sig imod den ny linje fra SUKP og DKP. Det revolutionære DKP/ML forudså konsekvenserne af den sovjetiske linje: kapitalismens fuldstændige genoprettelse – og for DKP: dets degeneration til et reformistisk parti, dets konstante splittelse og opløsning, som nåede et slutpunkt i 1991.

På det tidspunkt opstod en mulighed for at samle de erklærede kommunister i ét parti på marxismen-leninismens grund, på basis af et opgør med den sovjetiske generallinje, et opgør med det 'antimonopolitisk demokrati' strategi, som gennem mere end et kvart århundrede havde katastrofale konsekvenser for kommunismen i Danmark.

Det kom til at gå anderledes: En opportunistisk fraktion i partiet kuppede sig til magten op til den 7. kongres i 97 og splittede partiet. Jørgen Petersen-gruppen påstod dengang, at den fastholdt og videreførte DKP/MLs revolutionære linje

I dag kan enhver se, hvad indholdet var: DKP/ML gik over på den gamle DKP-plattform for 'antimonopolitisk demokrati', som historisk havde spillet fallit.

Ideologen Sven Tarp har for nylig i en række artikler i Dagbladet Arbejderen indrømmet dette og forsøgt at

begrunde dette skift i linje og strategi:

”Det er velkendt, at DKP/ML fra første færd var uhyre kritisk over for DKP’s program og anti-monopolistiske strategi” (*’Uhyre kritisk’ må vist siges at være noget af en underdrivelse, jf. Carl Madsen og DKP/MLs dokumenter*)

”Det er (*nu*) partiets opfattelse, at en rigtig kombination af parlamentarisk kamp og massekamp under bestemte betingelser kan bringe klassekampen frem til en fase, hvor der dannes et folkeligt, anti-monopolistisk flertal i Folketinget - og dermed en folkelig regering.”

”Et indlæg på DKP/ML’s 9. kongres (2002) slog fast, at denne fase i og for sig kan kaldes hvad som helst, for eksempel et anti-monopolistisk demokrati.”

”Kommunisternes strategi må bygge videre på den anti-monopolistiske strategi, men samtidig bringe denne op på et nyt kvalitativt niveau.” (!!!)

KPiD har hele tiden fastholdt det ’antimonopolistiske demokrati’ som sit grundlag. Og DKP har på sit seneste landsmøde som ’foreløbig afslutning på programdiskussionen’ igen bekendt sig til ’det antimonopolistiske demokrati’.

Birgit siger:

”**Konkret** behøver vi danske kommunister ikke vælge, hvorvidt vi bekender os til det antimonopolistiske demokrati eller ej. Vi behøver ikke at vælge, om det er den eneste sande vej til socialisme i Danmark. For vi står ikke over for at skulle vælge socialismestrategi. Socialismen er ikke på dagsordenen.”

Det er et standpunkt, som ikke holder. For det første har alle erklæret kommunistiske organisationer truffet deres valg – for eller imod ’antimonopolistisk demokrati’. For det andet er – efter APKs opfattelse – ’valget af socialismestrategi’ den første forpligtelse for et erklæret kommunistisk parti.

For det tredje står socialismen på dagsordenen – efter APKs opfattelse.

Debat, indbefattet principiel afgrænsning mellem forskellige linjer, er godt. En diskussion, der som udgangspunkt har, at man ikke skal tage stilling til ’det antimonopolistiske demokrati’ som strategi, er efter vor opfattelse at gå helt i skoven ...

Hvad er det egentlige problem i Salem?

Udtalelse fra Nätverket Mot Rasism efter nazi-marchen i Salem december 2003:

1500 nazister fra hele Norden og Tyskland og den største nazi-manifestation i Sverige siden 2. verdenskrig! En af Europas største årligt tilbagevendende nazi-manifestationer!

Alligevel virker det som om, flertallet indenfor politi, massemedier samt Salem Kommune og det politiske system betragter anti-nazisterne som problemet. Eftersom der er blevet spredt direkte løgne om vores manifestation, føler vi os tvunget til at give en form for kommentar.

Vi var ca. 2000 personer, fra såvel Salem som det øvrige Stockholm samt tilrejsende fra resten af landet, som samledes på Rönninge Torv i en manifestation mod nazisme og højreekstremisme med en gyldig polititilladelse. Der var taler og musik og en god stemning.

Da polititilladelsen udløb og vi pakkede sammen for at tage hjem, havde politiet dog afspærret tunnelen til Rönninge Station. Vores kontakt til politiet forsøgte så at få besked om årsagen, men får intet. Efter ca. 30 minutter fjernes afspærringen og vi får klartegn til at gå op på perronen. Men da vi

begyndte at gå ind i stationstunnelen blev vejen atter spærret.

To kæder med betjente forhindrede os i at tage hjem uden at der blev givet nogen form for forklaring.

En stille, velordnet og disciplineret manifestation står altså helt fredeligt og stille inde i stationstunnelen og venter på at kunne komme op på perronen. I denne situation - stadig helt uden information - stormer omkring 50 betjente med hævede knipler ind fra den anden side. De løber med fuld kraft ind blandt de mennesker, som står inde i tunnelen, trykker folk ned med skjoldene og slår løs som i blinde. Der udbryder panik og folk kravler over hinanden, fordi de ikke kan komme væk. Selvom folk forsøger at komme tilbage til Rönninge Torv fortsætter politiet med at slå løs i hovedhøjde med sine stålknipler.

Resultatet bliver en massakre med mindst 30 tilskadekomne. Mange så svært at de må føres akut til Huddinge og Södertälje sygehus. Først og fremmest med hovedskader som hjernerytelse, åbent blødende kødsår i hovedet til bevidstløshed og sønderslåede øjne. En person fik sit ene øje slået helt i stykker og vil sandsynligvis blive blind. Det er dette af politiet udførte voldsorgie og billeder derfra som af politi og medier senere kaldes for “anti-

Statsstøtte

gives til politiske partier, hvis menige medlemmer er uden indflydelse, og hvis top ved hjælp af korrupsion og magtbrynde har nået deres mål, - og nu omgås kongehus, erhvervsliv, spekulanter og andet rak med største selvfølge, da alle involverede parter er meget lydhøre og hjælpsomme overfor hinandens idéer.

Denne vej har Soc.dem. og Socialdemokratisk Folkeparti vundet respekt for i borgerskabets udøvende og herskende lag.

racisternes vold”!

Vi beder ikke om, at nogen skal have medlidenhed med dem, som var der og tog sit medborgerlige og demokratiske ansvar mod nazisterne. Vi kræver derimod, at politiet stilles til ansvar for den massakre de udførte, at politiet standser med at lyve befolkningen direkte op i ansigtet om forløbet, samt et minimum af anstændig og saglig rapportering fra mediernes side. Det er ikke meningen, at man skal føle sig som en forbryder, fordi man siger fra overfor nazisme og højreekstremisme.

Ligeledes kræver vi et minimum af anstændig debat om, hvad der er det egentlige problem. For når Salems kommunaledelse mistænkeliggør og udmaler anti-nazisterne som det største problem, samtidig med at de ikke

engang tør tage ordet “nazisme” i sin mund, så er der noget som ikke bare er alvorligt forkert men direkte farligt.

Hvis ikke de, der arrangerer nazi-marchen, kan kaldes nazister, så spørger vi, hvem der så er det? Informationerne findes jo helt åbent tilgængelige (f.eks. på www.nmr.nu)! Information om, at de samme nazister, der i lørdags marcherede gennem Salem, i 1999 offentligt hyldede politimordene i Malexander, hårdt sårede en journalist og hans barn med en bilbombe, samt var med i den gruppe som myrdede fagforeningsmanden Björn Söderberg. Om at det er personer fra denne gruppe, som gennem de seneste uger har truet antiracistere og deres familier og børn i Salem.

Og den propaganda, de spreder, er hvis ikke nazisme så højreekstremisme. Propaganda med formål at så splittelse og had mellem almindelige folk - mellem “svenskere” og “indvandrere”. Med formål at gøre “indvandrere” til syndebukke. Med formål at få os til at kende større samhørighed med vores etnisk “svenske” Skandia-chefer, end med vores arbejdskammerater og naboer med udenlandsk baggrund. Propaganda som er en trussel mod almindelige folk, eftersom den hjælper vores magtelite med den ældste af alle hersker-teknikker: at herske ved at dele!

Hvis ikke en anstændig debat starter nu, bekymrer vi os over hvad der er alternativet. Salem kommune og mange af salemboerne hævder tilsyneladende stadig at man skal “tie dem ihjel”. Vort spørgsmål er så: nævn et eneste konkret

eksempel hvor denne strategi er lykkedes? I så fald hvor og hvornår? Vi kan heller ikke lade være med at tænke på, om Salem som kommune vil fortsætte med at blive forbundet med denne nazimarch. Hvem vil så flytte til Salem?

Vi, der mener at strudsestrategien er lige så naiv som farlig, vil dog fortsætte med at gå imod nazisme og højreekstremisme. Målsætningen angående nazi-marchen ligger fast. Den skal stoppes en gang for alle! Hvordan det så skal gøres, er noget vi skal blive flere om. Vi siger dette, fordi mange synes at tro, at vi arbejder med det her, fordi vi synes, det er sjovt. Men vi, som arbejder med det, er ikke professionelle demonstranter, men almindelige mennesker med arbejde, skole og familie som skal passes. Det vi mener er, at betydeligt flere må stå frem og med rank ryg vise nazister og højreekstremister, at de ikke er velkomne hverken i Salem eller noget andet sted.

Oversat fra svensk af Fynske AntiFascister

OKTOBER BOGBUTIK

København

Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Godt rødt nytår!

*Ungdommen står
forrest på barrikaderne -
også i 2004*

DKU

STOP BUSH

Frygten for invasion

- Nu kan danske lønmodtagere sove roligt. Der bliver ikke løntrykkeri på det danske arbejdsmarked. Og vi kan glæde os over, at der er sat hegn om de danske velfærdsydelser, udtalte beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), da det brede forlig om at forhindre millioner af østeuropæiske arbejdere søge til Vesteuropa med den konsekvens, at lønnen vil trykkes.

Ganske vist brød EU-konferencens topmøde sammen i den forløbne week-end; men det var på grundlag af magtfordelingen, der er tæt knyttet til EU's økonomiske situation for de enkelte lande og EU som helhed. Dermed er den endelige EU-traktat udskudt på ubestemt tid; men udvidelsen træder i kraft pr. 1.maj 2004 som planlagt. Det har i lang tid martret fagbevægelsens top som bund.

Med udvidelsen vil millioner af arbejdere fra de østeuropæiske nationer, naturligt nok føle sig draget af arbejdspladser i Vesteuropa; - hvor svære de så end kan være at opnå. Det er da også en kendsgerning, at mange vil lade deres arbejdskraft underbyde i forhold til den vesteuropæiske arbejderklassens levevilkår.

Et bredt flertal af Venstre, Konservative, Socialdemokratiet, De Radikale, Kristendemokraterne og SF har indgået forlig, som indfører et sæt spilleregler, der begrænser arbejds- og opholdstilladelser. Arbejdsmarkedets parter, LO, DA og langt de fleste forbundsledere

Et 'bredt flertal' har indgået forlig, som indfører et sæt spilleregler, der begrænser arbejds- og opholdstilladelser

Faglig kommentar

bakker aftalen op. Spørgsmålet er så, hvilken virkning forliget vil få.

Arbejdstilladelser gives som udgangspunkt kun for et år ad gangen. Ryger arbejdstilladelsen, så mistes opholdstilladelsen også, og dermed lukkes for adgangen til eksempelvis dagpenge og kontanthjælp. Retten til sygedagpenge og børnepasningsorlov er væsentligt forringet. Betingelsen for at opnå arbejdstilladelse er, at arbejdet er på danske overenskomstmæssige betingelser. Der kan ikke udstedes opholds- eller arbejdstilladelser til personer, der tager arbejde på en virksomhed, der er ramt af strejke, blokade eller lock out.

Der er således tale om en række regulære stramninger, som i mange år har været tiltrængt, idet antallet af illegale arbejdere, der har fået arbejde i Danmark, har været jævnt stigende. I dag skønnes det, at 6.500 arbejder illegalt i Danmark under barske slaveforhold. Beskæftigelsesministeriet underkender dette ved at antyde, at antallet blot er 1.500.

Årsagen til regeringens, de borgerliges og arbejdsgivernes tilfredshed med aftalen hænger sammen med, at forliget fradømmer indvandrerne deres sociale rettigheder, hvis de fyres. Socialdemokraterne og toppen af fagbevægelsen understreger, at forliget ikke er en garanti mod et forøget misbrug af den

billige østeuropæiske arbejdskraft. SiD karakteriserer aftalen med billedet: Sikkerhedskæden er sat på; men døren står stadig på klem.

Andre nuværende EU-lande har taget anderledes skridt for at holde østeuropæerne ude. Tyskland har for eksempel indført en syvårig overgangsperiode, der på det nærmeste indfører en ny Berlinmur – med den eneste forskel, at den er rykket til grænserne mod Polen, Tjekkiet og dermed hele Østeuropa. Denne model var Dansk Folkepartis krav for at deltage i forliget.

Denne model er ikke en farbar vej og politik for den samlede europæiske arbejderklasse. Den tager i en grellere form udgangspunkt i en nationalistisk anskuelse, der skal bringe de respektive landes arbejderklasse op imod hinanden.

Kendsgerningen er nemlig, at de østeuropæiske tilvandrere diskrimineres politisk og socialt med forliget. Kendsgerningen er, at det ikke vil sætte en stopper for den illegale indvandring; men sandsynligvis snarere vil forøge den. Det er ligeså sikkert, at tilvandrerne vil lade sig presse på løn og sociale forhold, da alternativet vil være inddragelse af opholds- og arbejdstilladelse, hvis de udsættes for fyring.

Problemet – som er regulært – må ikke ansues ud fra en snæver national vinkel, men en international vinkel, hvor arbejdere på tværs af landegrænser kæmper for samme rettigheder og vilkår. Arbejderklassen er på linie med kapitalen international.

Løsningen er meget simpel: Alle arbejdstilladelser må ske på baggrund af de gældende overenskomstmæssige forhold, hvilket naturligt også giver den ansatte lige ret til sociale ydelser som dagpenge og kontanthjælp.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk